

கடவுள் துணை

## செந்தமிழ்

தொகுதி-கூ.)விரோதிகிருது ஸ்ரீ ஐப்பசிமீ[பகுதி-கூ.

திருக்குறட் பரிமேலழக ருரைவிளக்கம்

(செந்தமிழ்த்தொகுதி அ: சகூ-ம் பக்கத்தொடர்ச்சி.)

இருள்சே ரிருவினையுஞ் சேரா விறைவன்  
பொருள்சேர் புகழ்புரிந்தார் மாட்டு.

“மயக்கத்தைப்பற்றி வரும் நல்வினை தீவினையென்னுமிரண்டு வினையுமுளவாகா இறைவனது மெய்ம்மை சேர்ந்த புகழைவிரும்பி னிரிடத்து” எ-று. மயக்கம் என்பது மாயையின் காரியமாய மயக்கவாசனை என்றபடி. அஃதாவது, “நாமல்லவிரந்திரியம் நம்வழியி னல்லவழி - நாமல்லநாமு மரனுடைமை” என்று உள்ளவாறு பாசங்களினுண்மையையுணர்ந்து துறந்தவழியும் வாதனைபற்றித்துறக்கப்பட்ட புலன்கண்மேற் பயிற்சிவயத்தானே செல்லுமவா. பரிமேலழகரும் ஈ-ம் அதிகாரமாகிய அவாவறுத்தலைவிளக்குழி “அஃதாவது, முன்னும் பின்னும் வினைத்தொடர்பறுத்தார்க்கு நடுகின்ற உடம்பும் அதுகொண்ட வினைப்பயன்களும் நின்றமையின் வேதனைபற்றி ஓரோவழித்துறக்கப்பட்ட புலன்கண்மேல் பழையபயிற்சிவயத்தானே நினைவுசெல்லுமன்றே; அந்நினைவுமவிச்சையெனப்பிறவிக்கு வித்தாமாகலின் எனக்கூறுதலானும், ஈண்டும் “இன்னதன்மைத்தென ஒருவராலுங்கூறப்படாமையின் அவிச்சையை இருளென்றும்” எனக்கூறுதலானும் மயக்கம் என்பது புலன்கண்மேற்செல்லுமவா என்பது தேற்றமாதல்காண்க. சிவஞானபோத மாயாபடிய காரர் அஞ்ஞானகன்மமென்பதை விளக்குழி, ஈண்டு அஞ்ஞானமெ

ன்றது மாயையின் காரியமாய் மயக்கவாசனையேயாம் என்றதும் இதனையேயாம். ஆண்டு அஞ்ஞானகன்மமென்றதும் ஈண்டு இருள் சேரிருவினை என்றதும் ஒப்புமை உடைத்தென்க.

வரும் என்பது அம்மயக்கம் காரணமாகவருகின்ற என்றபடி. அம்மயக்கம் காரணமாகவே இருவினையும் வருமென்பது “அல்லுழியெல்லாம் பிரபஞ்சந்தாக்காதொழியாது; அஃதொழியாவழி அது காரணமாக வரும் விருப்பு வெறுப்பு ஏறு தொழியாது” எனக்கூறும் ஷட மாபாடிய வாக்கியத்தாற்பெறப்படும்.

நல்வினை தீவினைஎன்னு மிரண்டு வினையுமென்றது ஆகாமியவினையை. இறை பணி நின்று புகழ் புரியாதார்க்கு விருப்பு வெறுப்பு ஏறும்; ஏறவே அவை ஆகாமியமாம். நல்வினையும் பிறவிக்கேதுவாகலின் இருவினையும் என்றார். அது, “சில நல்வினையுந்தீவினைபோலத் தமது முதலுபகாரத்தை மறந்து பிறவிக்கேதுவாய்ப் பசுபோதம் முனைத்துச்செய்யப்படுவதொன்றெனத்தெளிந்து உவர்த்துவிடுவோனது அறிவின்கண் அவ்வாற்றாடுப்ப நிகழ்தல்” என்னும் மாபாடிய வாக்கியத்தானும், “தவஞ்செய்தாரென்றுந்தவலோகஞ்சார்ந்து, பவஞ்செய்துபற்றறுப்பாராகத்-தவஞ்செய்த, நற்சார்பில்வந்துதித்து ஞானத்தை நண்ணுதலைக், கற்றார்கூழ்செல்லுமாங்கண்டு” என்னும் வெண்பாவானும் அறியப்படும். இக் கருத்துப்பற்றியே பரிமேலழகரும் “சார்புணர்ந்துசார்புகெடவொழுகின் மற்றழித்துச்- சார்தரா சார்தருநோய்” என்னுங்குறளின் விசேடவுரையின்கண், பிறப்பிற்குக்காரணமாகலான் நல்வினைப்பயனும் நோய் எனப்பட்டது என்றும், “காமம் வெகுளி மயக்க மிவைமூன்ற- னுமங்கெடக்கெடுநோய்” என்னுங்குறளின் விசேடவுரையின்கண், நோய்-சாதியொருமை. காரணமாய் அக்குற்றங்களைக்கெடுத்தார், காரியமாய் இருவினைகளைச் செய்யாமையின் அவர்க்கு வரக்கடவதுன்பங்களுமில்லை என்பது இதனாற்சூறப்பட்டது என்றும் கூறினார் எனவுணர்க.

உளவாகா என்றது இவ்விருவினையும் ஏகனாகிப்புகழ்புரிந்து இறைபணிநிற்கும் ஞானியர்பாலடையாமையை. இருவினையும் சேரா என்றதனானே இறைபணி நின்றலும், புகழ்புரிந்தார் என்றதனானே ஏகனாகி நின்றலும், அதனான் மலவாதனை அறுதலும் பெற

ப்படும். என்னையெனின், — “அவனேதானேயாகியவந்நெறி - ஏக  
னாகியிறைபணிநிற்க - மாயை தன்னொடுவல்வினையின்றே.” எனக்கூ  
றப்படுதலின், இருவீனையும் இறைபணிநிற்கும் ஞானியர்பாலடை  
யாமையை, “நாமல்லவந்திரியம்.....எத்தனுவினின் றுமிறைபணி  
யார்க்கில்லைவினை - முற்செய்வினையுந்தருவான்முன்.” என்பதனாலும்,  
“இங்குளிவாங்குக்கலம்போலஞானிபான் - முன்செய்வினைமாயைமு  
ண்டினும், பின்செய்வினை-மாயையுடனில்லாது மற்றவன்றான்மெய்  
ப்பொருளே, யாயவதனாலுணராமச்சு” என்பதனாலும் (சிவஞான  
போ. ௧௦-ம் சூ. ௨. ௪.) அறிக.

இறைவன் என்றது இறைமைக்குணங்கள் முற்றுமமைந்த கடவுளை, என்றது ஆதிபகவானை. ஆதிபகவனியல்பு முதற்குறள்விளக்கத்தின்கண் விரித்துக்கூறப்பட்டது. ஆண்டுக்காண்க.

மெய்ம்மை - உண்மை.

சேர்ந்த - இயல்பாகவமைந்த.

புகழ் என்றது, இறைமைக்குணங்களை; அது, ஸுலோகம் வு  
கெஷ்வாஸுலோகம் நிசுலோகம் நிசுலோகம் நிசுலோகம் நிசுலோகம்  
யதாவது கருநிசுலோகம் நிசுலோகம் நிசுலோகம் நிசுலோகம் || (முன். ந.  
க. உ. சுவே. ச. ஏ.) என்னுஞ் சுலோகத்தானே அறியப்படும். ஈண்டு  
அது அவற்றை அடைதற்குச் சாதனமாயுள்ள அவன்றிருநாமமா  
கிய மந்திரத்தின் மேலதாய் நின்றது. இம் மந்திரம் வாதனுமலத்  
தை நீக்கி முத்தியைக்கொடுப்பதாகவின் இது சாதனமெனப்பட்  
டது. இங்ஙனமே சிவஞானபோத மாபாடியகாரரும் “சுட்டறிவி  
றந்து ஞானத்தான் ஞேபத்தைக்கண்டு எங்குந்தானாக நிட்டைகூடிய  
வழியும் தொன்றுதொட்டுவரும் ஏகதேசப்பழக்கம்பற்றிப்புறத்தே  
விடயத்திற்கென்று பற்றுவதாகிய தன்னறிவை அங்ஙனம் செல்  
லாது மடக்கி அகத்தே ஒரு குறியின்கண் நிறுத்தி நிட்டைகூடி  
நிற்குமுறைமையை அஞ்செழுத்தோதுமுறையிற்கண்டு சிந்திக்கச்  
சிந்திக்கச் சிவதரிசனத்தை விளக்கி வாதனைவயத்தாற் புறத்திற்கெ  
ன்று பற்றும் ஏகதேச அறிவைப் பற்றறத்துடைத்துப் பூரண நிலை  
யிற்கொண்டு செல்லுமாகலான் அது, வாசனை நீக்குதற்குரிய சிற

ந்த சாதனமாதலறிக” எனக்கூறுமாறுகாண்க. “சிவ எணுந்துணைச் சீரெழுத்தினை - நுவலுவோர் கதிநொய்தினெய்துவார்” என்பதும் இக்கருத்துப்பற்றியதேயாம்.

விரும்புதலென்றது, விரும்பித்தியானித்தலை. புகழை விரும்பித்தியானிப்பது, “வேம்புதின்றபுழு அதனைநீத்துக் கரும்பினிற்றலைப்பட்டு அதன்சுவை தெரிந்துழியும் பயிற்சிவயத்தான் முன்னர்தான் நோக்கிய வேம்பின் சுவையை நோக்கிநிற்குமாறுபோல, சாதகங்களான் ஞானம் விளங்கி ஞேயங்காட்சிப்பட்ட விடத்தும் பயிற்சிவயத்தான் முன்னர்த் தானோக்கிய பாசத்தை நோக்கிநிற்குமாகலின், அந்நோக்கமாகிய வாசனையை நீக்குதற்குரிய சாதகம் அதுவாகலான்” என்க. இறைவன்றிருநாமம் மலவாசனையை நீக்கி இறைமைக்குணங்களைக் கொடுக்குமென்பது,

அஞ்செழுத்தா லுள்ள மானுடைமை கண்டானை  
அஞ்செழுத்தா லர்ச்சித் திதயத்தி—லஞ்செழுத்தார்  
குண்டலியிற் செய்தோமங் கோதண்டஞ் சானிக்கி  
லண்டனாஞ் சேடனா மங்கு. எனவும்,

இந்துவிற் பாதுவில் ராகுவைக் கண்டாங்குச்  
சிந்தையிற் காணிற் சிவன்கண்ணை—முந்தவே  
காட்டாக்கிற் றேன்றிக் கணல்சே ரிரும்பென்ன  
வாட்டானா மோதஞ் செழுத்து. எனவும்,

கூறுமாற்றானறியப்படும். இதுபற்றியே பரிமேலழகரும் “அதனை இடைவிடாத மெய்ப்பொருளுணர்வானறுத்தல்” என்றதும், “புரிதல் - எப்பொழுதுஞ்சொல்லல்” என்றதும் என்க.

வி-ரை. இன்னதன்மைத்தென.....சொல்லுதல்.  
நல்வினையும் பிறனிக்கேதுவாதல்,—

புண்ணியம் பாவம் பொருந்துரிக் கான்மியமும்  
மண்முதன் மாயைகாண் மாயையுங்—கண்ணிய  
வஞ்ஞானங் காட்டுமில் வாணவமு மிம்மூன்றும்  
மெய்ஞ்ஞானிக் காகா விடு.

எனவரும் வெண்பாவானறியப்படும்.

(இன்னும் வரும்.)

சி. கணேசையர்.



உ

சிவமயம்.

## பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனார்

ஆதியிற் தமிழ்து லகத்தியர்க் குணர்த்திய  
மாதொரு பாகன் மலரடி வழுத்துதும்  
போதமெய்ஞ் ஞான நலம்பெறற் பொருட்டே.

அமிழ்தினுமினிய தமிழ்மொழியை முதலிடை கடையென்னு முச்சங்கநிறுவி யொவ்வொரு சங்கத்தினும் பலபாண்டிய மன்னர்க ளும், பல புலவர்பெருமக்களுங் குழீஇவளர்த்துவந்தனரென்பது அறிஞர்பலரு மறிந்தவிஷயம். கடைச்சங்கமருவிய நார்பத்தொன் பதின்மரில் ஒருவர், பாரதம்பாடிய பெருந்தேவனாரென்பது திருவள்ளுவமாலையில் அவர் கூறிய செய்யுளால் வெளியாகிறது. ஆயினும், இவர் யார்காலத்துள்ளார்? இவர் திருவவதாரஞ்செய்த நாடியாது? இவரெக்கொள்கையை யுடையார்? இவரியற்பெயரியாது? இவர் கல்விப்பெருமைமுதலியன வெத்தன்மையது? இவர் செய்தநூல் யாது? இவர்மாட்டுப்புலவர் பெருமக்களும், அரசர்களுங்கொண்டி ருந்த அன்பு எத்தகையது? என்பன முதலியவற்றைப்பற்றிச் சிறிதாராய்வேன்.

காலம்

இப்புலவர்பிரான் கடைச்சங்கத்திற் கனமாப்பலகையேறித் தமிழாராய்ந்த புலவர்களுடன் குழுமியிருந்து திருக்குறளுக்கு “எப் பொருளுமயாருமியல்பினறிவுறச், செப்பியவள்ளுவர்தாஞ்செப்பவ ரு—முப்பாற்குப், பாரதஞ்சீராமகதைமனுப்பண்டைமறை,நேர்வன மற் றில்லை நிகர்.” என்னும் வெண்பாவைச் சிறப்புப்பாயிரமாகக் கூறியிருத்தலால், அவர்காலத்திருந்தனரென்பதுபுலனும். ஆசிரியர் வள்ளுவர்காலம் கடைச்சங்கமருவிய உக்கிரப்பெருவழுதியார்கால மென்பது வழுதியார்கூறிய சிறப்புப்பாயிரத்தாற் றெளிவாம். வழு தியார் காலம் இற்றைக்கு இரண்டாயிரவருடமென்பது யாவரு மறுத்

தற்கொண்ணாததேயாம். யானெடுத்துக்கொண்டவாசிரியர்காலமுமி  
வர்காலமுமொன்றென்பதிலொருசிறி துமையமின்றும்.

நாடு

இவர் திருவவதாரஞ்செய்த நாடு “தெண்ணீர்வயற்றொண்டை,  
நன்னாடுசான்றோருடைத்து” எனவும், “வறுமையற்றுழியுந்தொண்  
டைவளமலிநாட்டோர் தங்க, ளிறுமுடல்வருத்தியேனுமீவதற்கொல்  
காரற்றே” எனவும், ஆன்றோர்கள் சிறப்பித்துக்கூறியதூஉம், உமா  
தேவியாரெண்ணுன்கறத்தைவளர்த்தற்காகரமாகவுமிருந்த புண்ணி  
யபூமியாகிய தொண்டை நாடென்பது,—

“சீருறுபாடல்பன்னீராயிரமுஞ்செழுந்தமிழ்க்கு  
வீர்தஞ்சங்கப் பலகையிலேற்றிய வித்தகனார்  
பாரதம்பாடும் பெருந்தேவனார்வாழும் பதியுங்கொண்ட  
மாருதம்பூவின்மணம்வீசெடுத்தொண்டைமண்டலமே.

என்னுந் தொண்டைமண்டல சதகத்தால் வெள்ளிடைமலைபோல்  
வெளியாகுமென்பதிலொரு சிறி துமையமின்றும்.

கோள்கை

அகநானூறு, புறநானூறு, ஐங்குறுநூறு மூன்றினும் இந்தரா  
வணியிறைவன்றுதியும், நற்றிணையில், நிலங்கடந்த நெடுமுடியண்  
ணுதியும், குறுந்தொகையிற் குன்றெறிந்த குமரவேடுதியும், தாமி  
யற்றிய பாரதவெண்பாவில், வேழமுகப்பிரான் றுதியுங்கூறியிருத்த  
லால், “தெய்வமிகழே” லென்னும் மூதுரையை யதுட்டித்தபெரியா  
ரென்பது வெளியாகின்றது. ஒருசாராரிவர்கடவுள்வாழ்த்துப் பெ  
ரிதுஞ் சிவபரமாகக் கூறியிருப்பதோடு, அவ்விறைவனது திருவுரு  
வத்தையும், அம்பிகையின்னாசத்தியாய் அவன் கூற்றிலடங்கியிருக்  
கும் பெருமையையும், கொடி, மாலை முதலிய வேளையவற்றையும்,  
அவனதிறைமைக் குணங்களையும், பதினெண்கணமு மேத்தவும்படு  
மென்றதனால் அவன் எத்தேவரினு முதல்வனென்பதையும், பிரமா  
முதல் ஸ்தம்பமீரூயுள்ள சகல வுயிர்களையுங் காத்தழித்துதவுமாற்ற  
லுடையவரென்பதுந்தோன்ற வெல்லாவுயிர்க்குமேமாகிய வென்  
றுங் கூறியிருத்தலாற், சிவமதத்தினரென்று கூறுகின்றனர். இன்னு

மொருசாரார் இவர் பாரதத்திற்கண்ணபிரானது சர்வவல்லமைகளையும், அவனதிறைமைக்குணங்கள் பலவற்றையுங்கூறியதோடு நற்றிணையிலவனது விராட்சொருபத்தை யாவருமுணர்ந்தானந்திக்குமாறு பூமியைப் பாதமாகவும், சலதியை யாடையாகவும், ஆகாயத்தைத் திருமேனியாகவும், திசைகளைத் திருக்கரங்களாகவும், சோமசூரியரைத் திருநயனங்களாகவும், வேதத்தினுற் பிரதிபாதிக்கப்படும் பரம்பொருள் திகிரியோனென்றுங் கூறியிருத்தலால், வைணவமதத்தினரெனவுங் கூறுகின்றனர். இவ்விருதிறத்தார்கூற்று மெவ்வாறாயினுமாகுக. பண்டைக்காலத்துள்ள மூதறிவுடையோர்கள் சிவனென்றும் விண்டுவென்றும் பேதப்படுத்தி யுணர்பவரல்லர். இருவருமொருவரெனவேகொண்டு வந்தனைவழிபாடுகள்செய்த வந்திருக்கின்றனர். இப்பொழுதும் நம்நாட்டிற் பழைமையான தமிழ்மக்களிடவித பேதமின்றி வணங்கிவருவதையும், விழவுமுதலியன நடத்திவருவதையும் கண்கூடாகக் காணலாம். ஆசிரியரும் பண்டைக்காலத்தவராகலின் தற்காலத்து நவீனர்களைப்போலப் பேதம்பாராட்டியவரல்லர்; பொதுநோக்குடைய புண்ணியமூர்த்தியென்பது தெளிவாம்.

### பெயர்

இவரியற்பெயர் பெருந்தேவனார்; இப்புலவர்பெருமான் ஐந்தாம்வேதமாகிய பாரதகதையைக் கற்போர்நெஞ்சங் களிமிகுமாறு சொன்னயம் பொருணயம் தொடைநயந்தோன்றப் புலவர்பெருமங்கள் கொள்ளுகொண்டுண்ணப்பாடியதனாற் 'பாரதம்பாடிய பெருந்தேவனார்' எனச் சிறப்புப்பெயர்பெற்றனரென்றுணர்க. இன்னுமொருசாரார் இயற்பெயர் வேறென்றும், இப்புலவர்பெருமான் ஐம்புலமடக்கி யருந்தவமியற்று மந்தணர்குழாங்களி லொருவரென்றுங், துறந்துயர்ந்தாரைத்தேவரென்னும் வழக்குப்பண்டைக்காலத்ததென்றும், அதற்குச்சான்றாகச் சிந்தாமணியைச்செய்த திருத்தக்கதேவர் முதலியோரையுமெடுத்துக்காட்டுகின்றனர். இவருந்துறந்தாராகலின் தேவரென்றழைக்கப்பட்டாரென்றும், சிவர்கண்மாட்டுக்கைம்மாறு கருதாதுகொண்ட பெருங்கருணையினுற் பாரதத்தையுரையிடையிட்ட பாட்டாகவருளிச்செய்தாரென்றும், அதனாலிவர்க்குப் பாரதம்பாடியவென்னுமடைவந்ததென்றுங்கூறுவர்.

பெருமை.

சங்கமருவிய தண்டமிழ்ப்புலவரும், முத்தமிழ்க்கல்வியும் முறையரசரிமையு, மித்தலத்தெய்தியவரசர்பெருமக்களுமிப்புலவர் பிரானது கல்விமுதிர்ச்சியும் ஐம்புலமடக்கி யருந்தவமியற்றும்மந்த ணர்க்குள்ள பெருந்தன்மையுமோர்ந்து பண்டைக்காலத்துத்தண் டமிழ்ப்பாக்களை யொருவழித்தொகுக்கும்போது, இவரருவிய திரு ப்பாடல்களை முன்னர் நிறீஇப் பின்னரேனையோரருவிய பாடல்களை வைத்துத்தொகுத்திருக்கின்றனர். இதனால் அக்காலத்திருந்த அர சர்பலரானும், வித்துவசிரோமணிகளானுமிவர் நன்குமதிக்கப்பட்டு வந்தனரென்பது தெளிவாம்.

நூல்

இவர் பாடிய நூல், உரையிடைபிட்டபாட்டாகிய பாரதத்தை யன்றிப்பூர்த்தியான நூல் வேறென்றுமிதுகாறும் புத்தகபண்டா ரங்களினுங் கர்ணபரம்பரையினுங்காணவில்லை. இப்பாரதமுஞ்சிறிது பாகமே கிடைத்ததன்றி முற்றிலுமின்னுங்கிடைத்தபாடில்லை. நம் மவர் இதுபோன்ற அரும்பெருநூல்களைச்சிதலுக்கிரையாக்குவதே யன்றி மனப்பூர்வமாகவொருவருக்குங்கொடார். அந்தோ! இவரறி வென்னை? இனியாயினுமிதுபோன்ற அரும்பெருநூல்களிருப்பின், தமிழை வளர்த்தற்பொருட்டே மதுரைமாநகரின் நான்காஞ்சங்கம் நிறீஇய ஸ்ரீமாத் - பாண்டித்துரைச்சாமித் தேவரவர்களுக்காவது, அல்லது மஹாமேஹாபாத்தியாயர் ஸ்ரீமத்- உ. வே. சாமிநாத யரவர்களுக்காவது அனுப்ப, நந்தமிழ்மக்களைச்சிந்தித்து வாழ்த்தி வணங்குகின்றேன். பண்டைக்காலத்துரையாசிரியருளொருவராகிய உச்சிமேற்புலவர்கொள் நச்சினர்க்கினியர் தாங்கண்ட தொல்காப்பி யப்பொருளதிகாரவுரையுள் இப்பெரியாராலருளிச்செய்யப்பட்ட பா ரதத்தினுள்ள செய்யுட்களை மேற்கோளாகவெடுத்தாண்டிருக்கின் றனர். ஆசிரியரெடுத்தாளுமிடங்களிலெல்லாம் இச்செய்யுட்பெருந் தேவனாரியற்றியது என மனப்பூர்வமான அன்புடன் பெருமைபாரா ட்டியெழுதிச்செல்கின்றனர். நச்சினர்க்கினியர் தேவனாரிடத்துமவ ரருவிய நூலிடத்தும் பாராட்டிய அன்பும் பெருமையும் பொருளதி காரம் பயின்றாரெல்லார்க்கும் புலனும், பொருளதிகாரவுரையில் நச்

சினூர்க்கினியரெடுத்தாண்ட செய்யு ளனந்தமுள. அவற்றுளொன்  
றையீண்டுவரைகின்றேன்.

“குன்றுதுகளாக்குங் கூர்ங்கணையான்வேலெறிந்  
தன்று திருநெடுமா லாடினா—னென்றும்  
புனிச்சென்று மூளாத பல்கதிரோன்சேயோ  
டினிச்சென் றமர்பொரா யென்று.”

எனவரும். பிராண்டு மிவ்வாறேகாண்க.

இனி, இவர்கூறிய வேறுபாடல்கள் தொகைதூல் (புறநானூறு,  
அகநானூறு, ஐங்குறுநூறு, நற்றிணை, குறுந்தொகை) களிற் கட  
வுள்வாழ்த்துச் செய்யுளீந்தும், இஃதன்றி நற்றிணையிலொன்றும்,  
அகநானூற்றிலொன்றும், திருவள்ளுவமாலையிலொன்றுமாகியவெட்  
டுமாம். அவற்றுள் எமக்குக்கிடைத்த மூன்றுசெய்யுட்களையீண்டுக்  
குறிக்கின்றேன்.

#### அகநானூறு

“கார்விரி கொன்றைப் பொன்னேர் புதுமலர்த்  
தாரன் மாலையன் மலைந்த கண்ணியன்  
மார்பி னஃதே மையி னுண்ணா  
ணுதல திமையா நாட்ட மிகலட்டுக்  
கையது கணிச்சியொடு மழுவே மூவாய்  
வேலு முண்டத் தோலா தோற்கே  
பூர்த் தேறே சேர்த்தோ ளுமையே  
செவ்வா னன்ன மேனி யவ்வா  
னிலங்கு பிறையன்ன விலங்குவால் வையெயிற்  
றெரியகைந் தன்ன வவிர்த்துவிளங்கு புரிசடை  
முதிராத் திங்கனொடு கடருஞ் சென்னி  
மூவா வமரூ முனிவரும் பிறரும்  
யாவரு மறியாத் தொன்முறை மரபின்  
வரிகினர் வயமா னுரிவை தைஇய  
யாழ்கெழு மணிமிடற் றந்தணன்  
ருவிருணிழற்றவிர்த்தன்று லுலகே.”

## சேந்தமிழ்

நற்றிணை

“மாரிலஞ் சேவடி யாகத் தூநீர்  
வளைநரல் பெளவ முடுக்கை யாக  
விசும்புமெய் யாகத் திசைகை யாக  
பசுங்கதிர் மதியமொடு சுடர்கண்ணாக  
வியன்ற வெல்லாம் பயின்றகத் தடக்கிய  
வேத முதலிவ னென்பது  
தீதற விளங்கிய திகிரி யோனே.”

குறுந்தோகை

“தாமரை புரையுங் காமர் சேவடிப்  
பவளத் தன்ன மேனித் திகழொளித்  
குன்றி யேய்க்கு முடுக்கைக் குன்றி  
னெஞ்சுபக வெறிந்த வஞ்சுடர் நெடுவேற்  
சேவலங் கொடியோன் காப்ப  
வேம வைக லெய்தின்ற லுலகே.”

முருகதாசன்.

உ

சிவமயம்.

தமிழ்ப்புலவர்பெருமக்களுக்கொரு விண்ணப்பம்.

பாராவாரம் பல்வளம் பழுதிய பாண்டிவளநாட்டைத் தலைமை  
யாகவுடைய நந்தமிழ்நாட்டின்கண் புலவர்பெருமக்கள் பன்னூறுபு  
ரவர் அவதரித்திருந்தனரென்பது மலையிலக்காம். அதுவன்றியும்,  
அகநானூறு, புறநானூறு, நற்றிணை, குறுந்தோகை முதலிய நூல்க  
ளில் அவர்கள் பெயர்கள் வரையப்பட்டுள்ளன; ஆண்டுக்காண்க. அக்  
காலத்திருந்த புலவர்பெருமக்கள் பாடிய முத்தகச் செய்யுட்களை  
மெல்லாம் பண்டைக்காலத்திருந்தவர்கள் ஒருசேரத்திரட்டி மேற்  
கூறிய நூல்களாகத் தொகுத்திருக்கின்றனர். இது யாவரு மறிந்த  
தே. நிற்க, அவர்கள் காலத்திற்குப் பிற்பிறைநூன்று அவதரித்த  
பூர்வ கம்பநாட்டாழ்வார், பொய்யாமொழிப்புலவர், காளமேகப்புலவர்,

புகழேந்திப்புலவர், ஒட்டக்கூத்தப்புலவர், இரட்டைப்புலவர் முதலிய புலவர்பெருமக்களியற்றிய முத்தகச்செய்யுட்கள் எத்துணையோவுள்ளன. அவைகளிற்கிடைத்த சில செய்யுட்களைத் திரட்டித் தனிப்பாடற்றிரட்டென்று தலைப்பெயர் புனைந்து வெளியிட்டுள்ளார்கள். இத் தனிப்பாடற்றிரட்டி லடங்காத பலசெய்யுட்களைத் தனிச் செய்யுட்சிந்தாமணி யென்னும் பெயர் புனைந்து சின்னளைக்கு முன் வெளிவந்த நூலின்கட் காணலாம். அன்னோர்கள் இயற்றிய அரும்பெருங்கவிகள் இதுகாறும் அச்சிற்கு வராதன எத்துணையோவுள்ளன; அவைகள் அங்ஙனம் வராமைக்குக் காரணம் யாதெனின், பண்டாசெய்திய தண்டமிழரசர்கள் புலவர்களுக்கு முற்றாட்டாக நிலமுதலியன விட்டும், பரிசுகொடுத்தும், இன்னுரை கூறியும், அவர்கள் கூறிய திருப்பாடல்களைக் கேட்டாந்தமுற்றும், அவர்கள் மேன்மேலு மத்தொழிலைச் செய்வதற்கு ஊக்கமளித்ததோடு அவர்கள் அவ்வவ்வமையங்களிற்கூறிய முத்தகச் செய்யுட்களைச் சேமித்துவைத்திருந்து பின்பு நம்மோர்க்குப் பயன்படுமாறு ஒரு நூலாகத் தொகுத்து வெளியிட்டிருக்கின்றார்கள்; அக்குரிசில்கள் அங்ஙனஞ் செய்திருந்ததனால், அச்செய்யுட்கள் தற்காலஞ் சரித்திரவாராய்ச்சிக்கு மிகப்பயன்பட்டுத் தமிழின் பழமையையும் அப்புலவர்களின் பெருமையையும் நன்கு விளக்குகின்றன. அன்றேல், தமிழ் ஒரு தனித் தலைமொழி என்பதை யெங்ஙன முணரலாகும். பிறறை நூன்று வித்துவசிரோமணிகளை யாதரித்துப் பொருள் முதலியன கொடுத்து அவைகளைக்கேட்டு மகிழ்வாரின்மையால் அக்காலத்திருந்த செந்தமிழ்ப்புலவர்கள் சந்தர்ப்பம்பற்றிச் சுவைபெறப்பாடிய அரும் பெரும் பாடல்கள் மறந்தனவொழிய விருந்தனவற்றுள் இன்னும் வெளிவராதன பலவும் நாளடைவிலிறந்து வருகின்றன. தற்காலத்திலுள்ள வித்துவசிரோமணிகளும் ஒவ்வொரு காலங்களிற் சொல்லிய சுவையமைந்த முத்தகச் செய்யுட்களை யெழுதிவைப்பாரின்மையால் இவையுமிறந்து பட்டுவருகின்றன. பின்போர் அமையத்தில் அக்கவி களைக் கூறவேண்டுமானாற் றட்டுண்டு தமொறி வேறு சில சொற்களை யிடையிடையே பெய்து பாட்டை நிரைத்து விடுகிறார்கள். இஃது ஒவ்வொருவரது அருபவத்திலுமுள்ளது; யான் கூறவேண் டுவதன்று. அங்ஙனமிறந்து படாது என்று நின்று சிலவுமாறு முத்

தமிழ்க் கல்வியு முறையரசரிமையு மித்தலத்தெய்திய விறைவராகிய  
பூர்வாந்-பாண்டித்துரைச்சாமித் தேவரவர்கள் தண்டமிழ் மங்கை  
தனக்கிருப்பிடமாகிய மாடக்கூடன் மாநகர்க்கண்ணே நிறிய தமிழ்ச்  
சங்கத்தில் நந்தமிழ்பிவிருத்தி கருதி வெளிவரும் சேந்தமிழ்ப் பத்தி  
ரிகையில், முத்தகச் செய்யுட்டிரட்டெனத் தலையங்கமிட்டுத் தமிழ்  
முறிஞர்கள் ஒவ்வொருவரும் தமக்குத் தெரிந்த அவ்வருமையான  
செய்யுட்களை வெளியிட்டு வருவாராயின், அது பிற்காலத்துச் செய்  
யத்தகும் புலவாரசரிதங்களுக்கு மிகவும் பயன்படுவதுடன் அவ்வப்  
புலவர் புகழையும் நிலைநிறுத்துமென்பதி லொருசிறிது மையமின்  
றும். ஆகையால் தமிழ்பிவிருத்தியைக் கருதிய ஒவ்வொருவரும் தம்  
முன்னோராலாயினும், தமதாசிரியராலாயினும், தம்மாலாயினுஞ்செய்  
துள்ள சொன்னயம் பொருணயம்பொருந்திச் சுவை பயக்கும் முத்  
தகச் செய்யுட்கள் பழயனவா யிருப்பினும் புதியனவா யிருப்பினு  
மிதுகாறும் அச்சில் வெளிவந்திருப்பனவற்றை யவற்றிற்குரிய சந்  
தர்ப்பங்களையும் சரித்திரங்களுக்காட்டி வெளியிடுமாறு பிரார்த்  
தித்துக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

ஒரு தமிழ் நேயன்.

உ

கணபதிதுணை.

தென்றிசைத் தமிழர்

இந்தியா இலங்கை என்னும் இக் கீழைத்தேசங்களுக்குப் பிரா  
ஞ்சியர் பறங்கியர் போர்த்துக்கேசர் என்னும் ஐரோப்பிய இராசாங்  
கங்கள் வரும்போதே கிறிஸ்துமத ஆசாரியர்களாகிய பாதிரிமாறும்  
வந்துகொண்டிருந்தார்கள். பூமியுண்டாகியும் அதிலுள்ள மனிதர்  
முதலிய யோனிபேதங்களுண்டாகியும் ஆக ஆரூபிரம் வருஷமே  
பென்றும், இதற்குமுன் ௪௨௬௦-ம் வருஷமளவிலே பிரளயமொன்று  
ஊண்டாகி எல்லாமனிதரையும் அழித்துவிட, அதற்குத் தப்பிய நோ  
வாவுடைய பிள்ளைகள் மூவரினிருந்தே பின் பூமி குடியேறப் பெற்ற



தென்றும், அவர்களுடைய சமயநூல் சொல்லுகிறபடியால், அவர்கள் இந்தியா இலங்கையென்னுமித் தேசங்களிலே வெகுகாலத்துக்கு முன்னே மனிதரில்லையென்னும் கருத்துடையராயும், இப்பொழுது இருப்பவர்கள் அந்தப் பிரளயத்தில் பேழைதங்கிய அரராத்து மலைப்பிர தேசங்களிலிருந்து வந்தவர்களாயிருக்க வேண்டுமென்று கொண்ட கருத்துடையராயும் இருந்தார்கள். அதனாலே, அப்பாதிரிமாரும் அவரை யுள்ளிட்ட கிறிஸ்தவர்களும் தாங்களேழுதிய இந்திய சரித்திர புத்தகங்களிலே இந்தியாவிற்குரிய மிகச் சொற்ப காலமாகுமென்று எழுதிவைத்தார்கள். அவர்களைப் பின்பற்றுகின்ற பின்னுள்ள சரித்திர கர்த்தாக்களும் அப்படியே கூறுவாராயினர்.

இந்தியர்களிடத்திலே ஒன்றற்கும் காலக்கணக்கு இல்லாமையால் அவர்களுடைய விஷயம் எதற்கும் காலநிச்சயம் பண்ணுவது மிக வருமையென்பது உலகமெங்கும் பரந்த ஒரு பெருங் கதையாய் விட்டது. காலக்கணக்கு இல்லையென்பது மெய்யே, காலக்கணக்கு எடுக்க அவர்களுடைய கதைகள், French Revolution, Discovery of America, Decline of the Roman Empire முதலானவைபோல நேற்று முந்ததநாட் கதைகளா! எத்தனை ஆயிரம் எத்தனை லக்ஷம் வருஷஞ்சென்ற கதைகள்! எத்தனை யுகங்கள் சென்ற கதைகள்! இவைகளுக்கு எப்படிக்கணக்குவைத்தல் கூடும்! அக்கணக்கு எழுதப்பட்ட ஏடுகள் எத்தனை வருஷம் அழியாமலிருக்கும். இது பற்றியே “சூலீசு ராஜாமொனாசி” என்பது முதலாகப் “பூர்வத்திலொருவன் இருந்தான்” என்று சொல்லுவார்கள். இனிப்பிற்காலத்து அரசர்கள் பலர், ஏடுகள் பழுதுபட்டுவிடுமென்றும் பிற்காலத்தார் ஒருபோது பிழைப்படுத்தி விடுவார்களென்றும், சத்துருக்கள் மாற்றிவிடுவார்களென்றும் கருதிப் பயந்து, சில விஷயங்களுடைய காலக்கணக்கை கல்லிலும் செப்பேடுகளிலும் தீட்டிவைத்தார்கள். கல்லும் செம்பும் எவ்வளவு காலத்துக்கிருக்கும்! பூர்வத்திலிருந்தவர்களும் இப்படியே கல்லிலும் செம்பிலும் தீட்டியிருப்பார்கள்; அவைகளெல்லாம் காலஞ்செல்லச் செல்ல அழிந்துபோயிருக்கலாம். அன்றியும் நம்முடைய தேசம் எத்தனையரசர் கையிற்பட்டு வந்தது. அவர்கள் இச்சாசனங்களை இருக்கவிடுவார்களா. இந்தி

யாவிலும் இலங்கையிலும் இவர்கள் எத்தனை ஆலயங்களை இடித்திருக்கிறார்கள். நம்மவர் பெரும்பாலும் கற்களிலெழுதிச் சுவர்களில் வைத்துக் கட்டுகிறவர்கள். அவ்வரசர்கள் இக்கற்களை அழித்துவிட்டுத் தம்முடைய கோட்டை முதலானவற்றைக் கட்டினார்கள். அவ்வரசர்களெல்லாம் இங்கிலீஷ் அரசர்போல நீதியுடையவர்களாயிருந்தவர்களா! அநபாயனென்னும் பெயர்பெற்று எத்தனை சோழர், விக்ரமனென்னும் பெயரோடு எத்தனை பாண்டியர் இருந்திருப்பார்கள். தமக்குப்பின்னும் அநபாயர்கள் விக்ரமர்கள் வருவார்களென்று நிச்சயமாய் எண்ணியிருந்தாலன்றோ அநபாயன் I. அநபாயன் II. என்று எழுதிவைப்பார்கள். இவைகளினாலேதான் காலக்கணக்குக்கள் தலைதடுமாறுகின்றன. கிறிஸ்து என்பவர் பிறந்து சொற்ப காலமாதற்கு முன்னமேயே அந்தத்தேசத்தில் அவர் பிறந்த நாள் மாசங்களைப் பற்றி நூற்றுமுப்பத்திரண்டு வகையான அபிப்பிராயங்கள் உளவாயினவென்று சொல்லப்படுமேயானால், மற்றை இந்தியர்களுடைய கதைகளைப்பற்றிப் பேசுவதென். இந்தியர்களோ எல்லாவற்றிற்கும் காலக்கணக்கு இருக்கவேண்டுமென்பதை அறியாதவர்களல்லர். அறிந்தமையினாலன்றோ நூல்களுக்கெல்லாஞ் சிறப்புப் பாயிரத்தில் காலமுமொன்றாகச் சொல்லப்படவேண்டுமென்றனர். ஆதலால் மற்றைத் தேசத்தாருடைய காலக்கணக்கெல்லாம் உண்மையானவையென்று ஒருபோதும் எண்ணக்கூடாது. மகாவம்சமென்னும் சிங்களச் சரித்திரத்தை மெய்யென்று அக்கீகரிப்போர் உலகத்தில் மிகப் பலிருக்கிறார்கள். அதில் முன்னுள்ள சிலசரித்திரங்கள் நடந்து எவ்வளவு காலத்துக்குப்பின் அந்தநூல் எழுதப்பட்டது. தொளாயிரம் வருஷத்துக்கு மேற்பட்ட கதைகளும் அதிலிருக்கின்றனவே. அதுவரையும் அக்கதைகள் கன்னபரம்பரையாகத்தானே வந்தன. இந்த மகாவம்சமே இலங்கையின் பழைய கதைகட்கெல்லாம் இப்பொழுது ஆதாரமாயிருப்பது.

கிரேக்கதேசத்திலிருந்து புகதனீசு என்றொருவர் இதற்குமுன் ௨௨௨௨-ம் வருஷத்திலும், சீனதேசத்திலிருந்து Fa Hian, Howen Tsang என்றிருவர் முறையே இதற்குமுன் ௬௫௬௬, ௬௨௮௦-ம் வருஷமளவிலும் இந்தியாவுக்கு வந்தார்களென்றும் அவர்களெழுதிய கதைகள் சிலவற்றிலிருந்து இந்தியாவிற்குப் பிற்காலத்தில் நிகழ்ந்த சில

சங்கதிகள் அறியத்தக்கனவாயிருக்கின்றன என்றும், சொல்லுகிறார்கள். மகதனீசு என்பவர் வருதற்கு முன்னிகழ்ந்த கதைகளுள் ஒன்றற்கேனும் காலம் நிச்சயமாகச் சொல்லமுடியாது. எல்லாம் உத்தேசந்தான். இவருக்கு முந்திய காலங்களெல்லாம் நம்முடைய சரித்திர கர்த்தாக்களுக்குப் பனைக்குமேலே சந்திரன் என்பதுபோலிருக்கும்.

இந்திய சரித்திரமானது Elphinston, Mills, Wilson, Hunter, Dutt முதலிய பலரால் எழுதப்பட்டிருக்கின்றது. சரித்திர கர்த்தாக்களும் அவர்கள் ஒவ்வொருவரும் செய்யும் உத்தேசங்களும் அதிகப்பட அதிகப்பட நமக்குச் சந்தேகங்களும் திகமாய்விட்டன. ஆரியரென்றொரு சாதியார் வடஇந்தியாவில் இதற்குமுன் ௪000 வருஷமளவில் வந்து குடியேறினாரென்பது அவர்களுட் சிலருடைய உத்தேசங்களுள் ஒன்று. இவர்கள், இந்தியர்களுடைய நூல்களுள்ளே மிகப் பழையது இருக்குவேத சங்கதையென்றும், அதைக்கொண்டு இந்தியர்களுடைய பழைய சீர்திருத்தங்களையும் நிலையையும் அறிகிறோமென்றும், காலநிச்சயம் பண்ணுகிறோமென்றும் சொல்லுகிறார்கள்\*. இவையனைத்தும் முழுத் தவறென்பதையும் இத்தவறு தென்னிந்திய சரித்திரத்தையும் தமிழ் நூல்களையும் அவர்கள் முதலில் சரியாக ஆராயாமையால் உண்டாயிற்றென்பதையும் முன்னே காட்டுவோம்.

இந்தியர்களுடைய நூல்களுள்ளே வேதம் மிக முந்தியதென்பதற்கு எள்ளளவும் சந்தேகமில்லை. வேதத்திற் சொல்லப்பட்ட சில நட்சத்திரங்களுடைய நிலைகளைக்கொண்டு சரித்திர கர்த்தாக்களெல்லாரும் வேதத்துக்குச் சாதகம் குறித்துவிட்டார்கள். இவர்கள் வேதம் நித்தியமென்று சொல்லப்பட்டிருப்பதை அறியார்கள் போலும். இவ் வேதங்களை வகுத்தவர் வியாசர். வியாசருக்கு முன்னிருந்தவராகிய சைமினிமுனிவர் வேதம் நித்தியமென்று சொல்லியிருக்கின்றாரே. பாரதபுத்தம் நடந்து ௫000 வருடங்கட்கு மேலாயிற்

\* வேதம் எங்கும் இறைவன் றிருமுகங்களிலிருந்து ஏக காலத்திற் றோன்றியிருப்ப, இருக்குவேதமே பழையது என்றும், அதர்வம் மிகப்பிற காலத்தது என்றும் சிலர் சொல்லிக்கொள்வர். அது முழுத் தவறு.

மென்பதும், அக்காலத்தில் வியாசமுனிவர் இருந்தவரென்பதும், அவரே வேதங்களை நான்காக வகுத்தாரென்பதும் பிரசித்தம். முன்னொரு காலத்தில் வேதங்கள் தலைதடுமாறியபோது விஷ்ணுமூர்த்தியே வியாசராகப் பிறந்து வேதங்களை நான்காக வகுத்து நான்கு முனிவர்களுக்கு உபதேசித்துவிட்டுப், பின் புராணங்களைச் சூதருக்குச் சொல்லிப், பின் மகாபாரதத்தை ஐந்தாம் வேதமாகச் செய்தனரென்றும் புராணங்களும் இதிகாசங்களும் பேசும். வியாசர் வேதத்தை வகுத்தவரன்றி உண்டாக்கினவரல்லர்; உண்டாக்கினவர் ஈசுரன். வகுத்த காலம் ௩௦௦௦ வருஷங்களுக்கு முன் பின்னாலேயிருக்கும். அதனால் வேதம் முன்னே இல்லையென்பது கருத்தன்று. அவர் வகுத்த காலத்திலுள்ள நட்சத்திரங்களுடைய நிலையைக்கொண்டு வேதம் ௩௦௦௦ வருஷங்களில் உண்டாயினவென்பது கூடாது. மனு வேதத்திலே சொல்லப்படுகிறார்; வேதம் மனுவிலே சொல்லப்படுகின்றது. புராணங்கள் வேதங்களிலே சொல்லப்படுகின்றன; வேதங்கள் புராணங்களிலே சொல்லப்படுகின்றன. இம் மாறுபாடுகளுக்கெல்லாம் நாம் மேலே சொன்ன சமாதானமே சமாதானம். வேறு சமாதானமில்லை.

அச் சரித்திரகாரருட் சிலர் வேதத்துக்கு உரியவர்களாகிய ஆரியரென்று ஒருசாதியார்கள் வடக்கேயிருந்து வந்து இந்தியாவைப் பிடித்தார்களென்றும், சரசுவதி யமுனை கங்கை என்னும் யாற்றங்கரைத் தேசங்களிலிருந்து யாகங்கள் பலவற்றைச் செய்தார்களென்றும், அவர்கள் வருதற்கு முன்னும் யாரோ சில பூர்வக்குடிகள் இங்கே யிருந்தார்களென்றும், அவர்கள் இவர்களைக் கலைத்துக் கொண்டு வந்து விர்தியபர்வதத்துக்குத் தெற்கே விட்டார்களென்றும், கனவுகண்ட தோற்றம்போலச் சொல்லுகிறார்கள். ஆரியரென்பது வேதத்துக்கு அருகராகிய மூன்றுவருணத்தார்தாம் என்பதும் முன்னிருந்த பூர்வக்குடிகளே சூத்திரரென்பதும் சிலர் கருத்து. இதையறிந்து தற்காலத்துச் சூத்திரர் சிலர் தாங்கள் சூத்திரரல்லரென்றும் செட்டிகளென்றும் சொல்லவும், வேறு சிலர் தாங்கள் பிராமணரினும் உயர்ந்தவர்களென்று சொல்லவும் ஏதுவாகின்றது. இருக்கு முதலிய ஏல்லா வேதங்களிலும் பிராமணர் கூடித்திரியர் வைசியர் சூத்திரரென்னும் நான்கு வருணங்களும் பேசப்படுதலி

னாலும்\*, பின்னே நாம் காட்டும் வேறு சில ஏதுக்களினாலும், அவர்கள் கொள்கை சிறிதும் பொருந்தாது. இச்சரித்திர கர்த்தாக்கள் சரித்திரங்களைச் செய்ததிலும் செய்யாமலிருந்தால் அது பெரும் நன்மையாயிருக்கும். பிரமானமிருந்தால் அதைக்கொண்டு ஒன்றைத் தாபிப்பதேயன்றி, இது என்னுடைய அபிப்பிராயம் அது அவருடைய அபிப்பிராயமென்று சொல்வதெல்லாம் வீண். எல்லாவற்றையும் ஐயத்துக் கிடனாக்கிவிடுவது சரித்திரமெழுதுவோர்க்கு முறையன்று. நம்முடைய சரித்திரகர்த்தாக்களாலே நம்பத்தக்கவர்களென்று கைக்கொள்ளப்பட்டவர்களும் கடு00-வருஷங்களுக்கு முன் இங்கே வந்தவர்களுமாகிய மகதனீசு முதலானவர்களுக்கே இந்தியர்களுடைய பூர்வ சரித்திரங்கள் பணைக்குமேலே சந்திரன் என்றூற்போலவும் மிகத்தூரத்திலே புகைபோலவும் தோன்றுமேயானால், இக்காலத்தார்க்கு எப்படி நிச்சயங்களாகும். இவர்கள் சொல்லும் ௫000-வருஷமல்ல அதற்கு எத்தனையோ ஐயாயிரம் வருஷங்களுக்கு முன்னே இந்தியாவின் எப்பகுதிகளும் குடியேறப்பெற்றிருந்தனரென்பதும், எல்லாரும் ஒருவர்தாமென்பதும், எல்லாருங்கலந்து இருந்தன ரென்பதும் நிச்சயமாகும்.

தமிழ்ப்பாஷை இந்தியாவில் தெற்கே ஒரு மூலைக்குள் வழங்கி வருதலினாலே அதனை ஒருவரும் பொருட்படுத்தவில்லை. அதன் பழமையைச் சிறிது சொல்லுகின்றோம்.

சோ சோழ பாண்டியரென்னும் மூவரும் தமிழ்நாட்டை ஆண்டவர்கள். அவருள்ளும் பாண்டியரே முச்சங்கங்கள் வைத்துத் தமிழை வளர்த்துவந்தவர்கள். வியாசமுனிவர் செய்த மகாபாரதம் இந்தியாவில் எல்லாராலும் அறியப்பட்டது. கைக்கொள்ளப்பட்டது. அதில், அருச்சுனன் தீர்த்தயாத்திரை செய்தபோது பாண்டிநாட்டிலே மணலிபுரத்திலிருந்த பாண்டியன் மகனை விவாகஞ்செய்த கதை சொல்லப்படுகின்றது. (ஆதிப-கஅசு-ம் அத்தி.) பாண்டவர் காலத்திலே பாண்டியனும் இருந்தானென்னும் இக்கதையை, சோலாதனெ

\* இருக்குவேதம் ௧0. ௧0. ௧2.

சுக்கில யசுர்வேதம் ௧௮. ௧௮. ௩0. ௩.

அதர்வவேதம் ௧௬. ௬. ௬.

ன்னும் சேரன் பாண்டவருக்கு விருந்திட்டான் என்னும் புறநானூற்றுக் கதையும், சிலப்பதிகாரத்து “ஓரைவரீரைம்பதின்மருடன் நெழுந்த-போரிற் பெருஞ்சோறு போற்றாது தானளித்த-சேரன் பொறையன் மலையன்றிறம்பாடி” என்னும் செய்யுளும் ஸ்திரப்படுத்துகின்றன.

வியாசபாரதம்போல மற்றொரு இதிகாசமாகிய வான்மீக இராமாயணமும் பழையதூலென்று எல்லாராலும் ஏற்றுக் கைக்கொள்ளப்பட்டது. அதில் கிஷ்கிந்தாகாண்டம் சக-ம் சர்க்கத்தில் “தலெய்வாம்புராண்டுவாணாண்டுவொடாடுவாணாண்டுவொண்டுகொடாடு” என்னும் கஉ-ம் சுலோகத்தாலும் “புகூகவாடும்பாணாண்டா” என்னும் கக-ம் சுலோகத்தாலும் தென்றேசத்திலே சோழன் பாண்டியன் சேரன் என மூன்று அரசர் இருந்தாரென்றும் பாண்டியன் கபாடபுரத்தி விருந்தானென்றும் சொல்லப்படுகின்றன. இராமர் காலத்திலோ அன்றி வான்மீக முனிவர் காலத்திலோ பாண்டியனொருவன் கபாடபுரத்தி விருந்தானென்பது நிச்சயம். இந்தக் கபாடபுரமே முதற்சங்க மிருந்த இடம்.

மகததேசத்தரசனாகிய அசோகன் ௨௧௬௦-வருஷங்களுக்குமுன் எழுதுவித்த சிலாசாசனங்களில் II வதிலே சோழனுடைய பெயரும் பாண்டியனுடைய பெயரும் வருகின்றன. எத்தனையோ ஆயிரம் வருஷங்களுக்கு முன்றொட்டு இருந்த பாண்டியர்களை ௨௧௬௦-வருஷங்களுக்கு முன்னிருந்த அசோகனுடைய கதைகொண்டு ௨௧௬௦-வருடங்களுக்கு முன் இருந்தார்களென்று நாம் சொல்வதினால் யாதொரு சிறப்புமில்லை. ௨௨௨௫-வருஷங்களுக்கு முன் இங்கேவந்த மகதனீசு என்பவர் நந்தமிழ்நாட்டரசரைப்பற்றி எழுதியிருக்கிறாரென்று சொல்லுவதும் மிகையாகும்.

௨௫௦௦-வருடங்களுக்கு முன் இயற்றப்பட்ட சிலப்பதிகாரத்தில் மதுரையில் நடந்த அநேக பழைய கதைகள் குறிக்கப்படுகின்றன. உக்கிரபாண்டியர் கடல்சுவற வேல்விட்டது இந்திரனிட்ட ஆரம்பூண்டது முதலாகத் திருவிளையாடற் புராணத்திற் சொல்லப்பட்ட பழங்கதைகளை யெல்லாம் இச்சைனதூலாகிய சிலப்பதிகா

ரம் அங்கீகரித்தலினால், அக் கதைகளெல்லாம் எவ்வளவு காலத்துக்கு முன் நடந்திருக்கவேண்டும். இன்னும் இச் சிலப்பதிகாரம் முசுகுந்தச் சக்கிரவர்த்தியுடைய கதையைப் பற்றிப்பிக்கின்றது.

சிலப்பதிகாரத்தோடொப்பப் பழையதாக மதிக்கப்படும் நூல் மணிமேகலை. இம் மணிமேகலையின் காலத்துக்கு முன்னே மனுநீதி கண்டசோழர் என்றொருவர் தேர்க்காலில் தம்முடைய மகனை வீழ்த்திக் கொன்றார் என்று இந்நூல் கூறுகின்றது.

ஆயிரம் வருஷங்களுக்கு முன் இயற்றப்பட்ட பெரியபுராணத்தில் திருமூலநாயனார் என்னும் சிவயோகியார் தென்றேயத்திலே ௩௦௦௦-வருஷம் திருவாவதிதுறையிலே சிவயோகத்திலிருந்தாரென்று சொல்லப்படுகின்றது. அவர்செய்த திருபந்திரம் என்னும் நூல் இன்றும் இருக்கின்றது. ஆதலால் ௪௦௦௦-வருஷங்களுக்கு முன்னேறவே தமிழ்நாடும் தமிழும் சிறப்புற்றிருந்தனவென்பது திண்ணம்.

தென்றேயத்திலே முசுகுந்தன் மனுநீதிகண்ட சோழன் என்னும் இவர்கள் மாத்திர மன்றி இன்னும் துண்டரன் தண்டகன் இரணியவன்மன் மகாபலி முதலாக வேறுபல வரசர்களும் முற்காலத்திலிருந்தார்களென்று பழைய காவியங்கள் கூறுகின்றன. இவர்களுடைய காலங்கள் இவையென்பது தெரியமாட்டாது. குமரியாற்றைக் கடல்கொண்டது எப்பொழுதென்பது தெரியமாட்டாது. இச்சரித்திரங்கள் மகதனீசு பிளினி ஸ்திரூபோ தொலோமி முதலிய பழையவர்களுக்குத் தெரியவரா; ஹன்றர்த்த பந்தர்க்கார் முதலிய புதியவர்களுக்கும் தெரியவரா. இப்பெயர்களெல்லாம் தமிழில் உள்ளவைகள்.

குறிஞ்சி முதலிய நிலங்களும் பாலை முதலிய யாழ்களும் தமிழுக்கே சிறப்பாயுரியன. பாலையாழ்வரம்பு கூறுமிடத்து, பழைய இசைநூல்கள் “எதிருமிராசி வலமிடமாக-எதிரா” “ஏத்துமிடப மலவனுடன்” எனப் பன்னிரண்டு இராசிகளையும் நிறுத்தச் சொன்னதினால், மேடம் முதலிய பெயர்களும் பன்னிரண்டாக வகுத்தவகுப்பும் தமிழராலேயே ஆரின்வென்க. கிரேக்கருக்கும் இந்தியருக்குமுள்ள சம்பந்தம் மகதனீசு என்பவருக்குப் பின்னேயன்றி

அதற்குமுன்னில்லை. இதனால் இப்பெயர்கள் கிரேக்கரால் வந்தனவென்று சிலர் சொல்வது தவறு. இந்தியராலேயே கிரேக்கருக்குப் போயினவென்பதே துணிவு.

இனி தமிழில் அழியா தெஞ்சியிருக்கும் நூல்களுள்ளே தொல்காப்பியமென்னும் இலக்கணமே மிகப் பழையது. இத்தொல்காப்பியம் ஆகியூழியி னந்தத்தே செய்யப்பட்டதென்று உரையாசிரியர் பலவிடத்தும் சொல்லுவர். உரையாசிரியர்கள் இத் தொல்காப்பியத்திற் சொல்லப்பட்ட இலக்கணங்களுக்கு இலக்கியம் தம்முடைய காலத்தில் இல்லையென்பது போதா “இக்காலத்து வீழ்ந்தன” என்கிறார்கள். இங்ஙனமாயின் உரையாசிரியர் காலத்துக்கு எவ்வளவு காலத்துக்கு முன் இந்நூல் செய்யப்பட்டிருத்தல்வேண்டும்! எட்டிய அளவில் தமிழழப்பற்றி நாம் ஏதும் அறியவேண்டுமேயானால், தொல்காப்பியத்தைக்கொண்டே அறிதல்வேண்டும். இதற்குமேலே வேறு நூலில்லை. அகத்தியம் இதற்கு முந்தியதாயினும் அது இறந்துபோயிற்று. கடைச் சங்கமழிந்த பின் ௨000 வருஷமாயின. இதற்குமுன் கடைச் சங்கமிருந்தது ௧௧௫0 வருஷம், இடைச் சங்கமிருந்தது ௩௭00௦ ஆகவே இடைச்சங்கம் தொடங்கி ௭௬00 வருஷமாயின. இந்தக் காலக் கணக்கு இறையனாரகப் பொருளுரையானும் சிலப்பதிகாரத்தில் ஸ்ரீமத்-வே. சாமிநாதஜயரவர்கள் எடுத்துக் காட்டிய பழைய ஒரு செய்யுளாலும் அறிக. இடைச் சங்கத்துக்கும் கடைச் சங்கத்துக்கும் இடையே சிறிதுகாலஞ் சென்றிருக்கும். கங்காதாதினகர், சதுர்புகத்துக்கு ௧௨000 வருஷமென்று மனு சொன்னது மனுஷமானமென்று எழுதுகிறார். அது மெய்யாயின், ஆகியூழியினந்தத்திலே தொல்காப்பியம். செய்யப்பட்ட தென்பதற்கு வேறு ஆக்கோபமேயில்லை. இக் காலக்கணக்கு, கேட்பவர் சிலருக்கு வியப்பை விளைக்கும். இவ்வியப்பு பூமியுண்டாகி ௬000, ௭000 வருஷமென்று சொல்லுபவர்களுக்கேயாம்; ௭௫00,000,000 வருஷங்களுக்கு மேலாயின என்று சொல்லும் தற்கால ஐரோப்பிய சாஸ்திரிகளுக்கு இது வியப்பன்று. இடைச் சங்கத்துக்கு முன்னே முதற்சங்கமிருந்தது ௪௬௪0௦ ஆகவே இவ்வளவு காலமெல்லாம் தமிழ் நடந்திருக்கின்றது. முதற்சங்கமிருந்த இடம் கபாடபுரமாம்.



அதுவே வான்மீக முனிவரற் கிஷ்கிந்தா காண்டத்திற் சொல்லப் பட்டது.

இவ்வளவு பழைய தொல்காப்பியத்திலே, வேதங்களிற் போல அந்தணர் அரசர் வணிகர் சூத்திரரென்னும் நான்கு வருணங்களும் சொல்லப்படுகின்றன. வடக்கிலும் தெற்கிலுமுள்ள பழைய இரண்டு நூல்களிலுஞ் சொல்லப்படுதலினாலே, ஆரியரென்பது முதன் மூன்று வருணத்தாருமே என்பதும், பூர்வத்திலிருந்த குடிகள் சூத்திரரென்பதும், ஆரியர் இதற்குமுன் ௩,௯௦௦ வருஷமளவிலே மேற்கு “கணவாயாலும்” கிழக்குக் “கணவாயாலும்” வட இந்தியாவுக்கு வந்து அங்கிருந்த பூர்வக் குடிகளை ஒட்டிக் கலைத்தார்களென்பதும் பொருந்தாதனவாம்.

சோதிடத்தைப்பற்றிச் சொல்லும் பதினெட்டுச் சித்தாந்தங்களுள்ளொன்றாகிய கர்க்கி சித்தாந்தத்திலே பாரதயுத்தம் நடந்தது. துவாபரயுக அந்தத்திலும் கலியுக ஆரம்பத்திலுமென்று சொல்லப் படுமேயானால்\*, பாரதயுத்தம் நடந்தபின் ஏறக்குறைய ௫௦௧௨ வருஷமாயினவே. இதனாலும் ஆரியரெனப்படும் பிரம கூத்திரிய வைசியரென்பவர் இந்தியாவுக்கு வந்து ௩௯௦௦ வருஷமென்று இவர்கள் சொல்லுவது எங்ஙனம் பொருந்தும்.

நாம் மேலே காட்டிய பிரமாணங்களெல்லாம் ௨௦௦௦ வருஷங்களுக்கு முந்தியவைகளாம். ஒருதேசத்தின் பழைய நிலையை அறிதற்கு அந்தத் தேசத்தார் செய்த பழைய நூல்கள் கருவியாமேயன்றி, அந்நியதேசத்தார் செய்த நவீன நூல்கள் கருவியாகுமா? ஆகமாட்டா. ௫௦௦௦ வருஷங்களுக்கு முன் நடந்த சங்கதிகள் ௨௦௦௦-௨௫௦௦ வருஷங்களுக்கு முன்னிருந்தவர்களுக்கு நன்றாகத்தெரியுமா, ௫௦, ௧௦௦-வருஷங்களுக்கு முன்னிருந்தவர்களுக்கு நன்றாகத் தெரியுமா?

இனி வேதங்களை ஆரியர்களே கொண்டுவந்தார்களெனின், -அப்படிச் சொல்லுபவர்களே வேதம் உண்டாகி ௪௦௦௦-வருஷமென்றும்

\* சிவரகசிய மென்னும் பாமேதிகாசமும் இப்படியே சொல்லுகின்றது. Colebrook என்னும் ஐரோப்பியபண்டிதரும் இப்படியே சொல்லுவார்.

அதுவே ஆதிநூலென்றும் சொல்லுகிறார்கள். இப்போதுள்ள தமிழ் நூல்களுள்ளே தொல்காப்பியமே மிகப் பழையதென்றும், அது உண்டாகி ௪௬௦௦-வருஷங்களுக்கு மேலாயின என்றும் நிராக்ஷேபமாகத் தாபித்தேம். அத் தொல்காப்பியத்தில் நான்குவருணங்களும் பேசப்படுகின்றன; நான்கு வேதங்களும் பேசப்படுகின்றன. மாயோன் சேயோன் வருணனென்னும் தேவர்கள் பெயர்களும் பேசப்படுகின்றன; இதற்குமுன் ௪௦௦௦-வருஷங்களுக்கு முன் ஆரியராலே துரத்தப்பட்ட தமிழர்கள் ௪௬௦௦-வருஷங்களுக்கு முன் பிராமணர் முதலிய நான்கு வருணங்களாக வந்ததெப்படி? வேதமென்றதை அறிந்ததெப்படி? ஆதலினாலே இத் தமிழ் நூல் உண்டாக முன் வேதங்களும் நான்கு வருணங்களும் இங்கே இருந்திருக்கின்றன. இதனால்றியத்தக்கது யாதெனின்,—சாத்திரங்களை மனிதருக்கு உபதேசித்த இருஷிகள் பரதகண்டம் முழுதும் உலாவித்திரிந்து உபதேசித்து வந்தார்களென்பதேயாம். அவர்கள் பரதகண்டத்தில் மாத் திரமன்று, சீனம் யவனம் முதலிய தேசங்களிலும் உலாவிருக்கிறார்கள். சைவாகமங்களுக்கு அறுவகைச் சம்பந்தங்கூறுஞ் சாஸ்திரங்கள், கைலாசத்தி லெழுந்தருளிய ஸ்ரீகண்டரிடமிருந்து பரம்பரையாக வந்து இருடிகளால் மனுஷருக்கு இவ்வாகமங்கள் உபதேசிக்கப்படுகின்றன என்று சொல்வதே இதற்குப்போதிய சான்று. வேதம் முதலிய ஆரிய நூல்களை ஆராயினும், மற்றைத் தமிழ்நூல்களை ஆராயினும், சாத்திரங்களெல்லாம் இமயமலைக்கு வடக்கேயிருந்து வந்தன வென்பதையே அவை வலியுறுத்துகின்றன.

இதுவரையுங் கூறியவாற்றால், ஆரியரென்பவர் முதன்முன்று வருணத்தார் மாத்திரமல்லரென்றும், அவர் எங்கேயோ இருந்து இந்தியாவுக்கு வந்து நாலாயிர வருஷமன்று அதற்கு மிக மிக மேலாயிற்றென்றும் காட்டினோம். தமிழராகிய நாம் உத்தரதேச சரித்திரங்களைப் பார்க்கிலும் தக்ஷிணதேச சரித்திரங்களையே அதிகமறிவோம். தமிழ்நூல்களை வாசிக்குமிடத்து, அத்தமிழ் ௧௦௦௦-வருஷங்களுக்கு முன்னிருந்த ஒரு பாஷையென்பதும், குறைந்தபட்சம் ௪௬௦௦-வருஷங்களுக்கு முன்றொட்டுப் பிரமக்ஷத்திரிய வைசிய சூத்திரரென்னும் நான்கு வருணத்தாரும் தலைமை பெற்றவராய் தென்றிசையிலிருந்தனரென்பதும் விளங்கும்.

அங்கனமாயின், தமிழ் தனிப்பாஷையா? சமஸ்கிருதத்திலிருந்து உண்டானதொன்று? என்பதொரு ஆக்ஷேபம். சிலர் தனிப்பாஷையென்றும் சிலர் நனமு எ ஓ ஐந்துமொழித்த எழுத்தெல்லாம் ஆரியமாயிருக்க இது எப்படித் தனிப்பாஷையாமென்றும், தம்முன் மாறுபட்டுப் பெருஞ்சண்டையெல்லாம் செய்கிறார்கள். நம்முடைய தேசம் மற்றைத் தேசங்களைப்போன்றதன்று. இங்கே பாஷையும் சமயமும் ஒன்றோடொன்று பின்னிக்கொண்டு கிடக்கின்றன. வேதம் முதலிய கலைகளையெல்லாம் ஆதியிற் செய்தவர் ஈசுவரன். அவரே இந்த இரண்டு பாஷைக்கும் முதற்குரவர் எனப்படுவர். அதனால் இந்த இரண்டு பாஷைகளும் தாயும் பிள்ளையுமல்ல, அநேகவடிவொப்புடைய சகோதரர்களேயாம். மகேசுரராகிய சிவபெருமான் பாணினிமுனிவருக்கு உபதேசஞ் செய்தருளிய பதினான்கு சூத்திரங்களையும் அப்பாணினி முதலிய எல்லா வையாகரணர்களும் மகேசுர சூத்திரமென்று பாராட்டி உச்சிமேற்கொண்டு துதிப்பார்கள். இதிலே ஆதிவியாகரணம். இதுபோலவே அகத்திய முனிவருக்கும் தமிழ் லக்கணத்தை உபதேசித்தார். இறையனாகப்பொருளென்னும் பொருளுடைய செய்துகொடுத்தார். இதனால் பாஷைகளிரண்டும் வேறு என்றும், ஒருவராலே செய்யப்பட்டமையின் அதிக ஒன்றுமையுடையனவென்றும், ஒன்றோடொன்று நன்றாகக் கலந்துகொண்டனவென்றும் அறிக. எழுத்துக்களிலே ஆரியச் சிறப்பெழுத்தும் தமிழ்ச் சிறப்பெழுத்தும் இரண்டற்கும் பொதுவெழுத்தும் இருத்தல்போலச் சொற்களிலும் ஆரியச் சிறப்புச் சொற்களும் தமிழ்ச் சிறப்புச் சொற்களும் இரண்டற்கும் பொதுச் சொற்களும் உளவெனவறிக. முகம்முதலானவைகள் இருபாஷைக்கும் பொதுவான சொற்கள். இருடிகளாலே தான் மனிதர் எல்லா நூல்களையும் பெற்றவர்கள். இவ்விருடிகள் நம்மனோர்போல ௧00 வயதுக்கு மாத்திரம் இருந்தவர்களல்ல; விவிலியநூலிற் சொல்லப்பட்ட மதுசலாவைப் போல ௮00-௯00 வருஷங்களுக்கு மாத்திரமிருந்தவர்களும்ல்ல. எத்தனையோ ஆயிரம் வருஷங்களுக்கு இருந்தவர்கள் இருக்கிறவர்கள். வியாசர் சூதர் பாணினி முதலானோர் அதிகமாக உத்திரதேசங்களிலே திரிந்தாற்போல அகத்தியர், தொல்காப்பியர் முதலானோர் தக்ஷிணதேசங்களிலே திரிந்தவர்கள். ஆயினும், மாபாடியஞ்செய்த பதஞ்

சலியார் தமிழ்நாட்டிற் பிறந்தவரென்று சொல்லப்படுதலினாலும், அருச்சுனன், பாண்டிநாட்டு இராஜஸ்திரீயை விவாகஞ் செய்துகொண்டிருந்தமையினாலும், அகத்தியர் பஞ்சவடியிலும் அகத்தியரும் தொல்காப்பியரும் கங்கைப் பிரதேசங்களிலும் திரிந்தார்களென்று சொல்லப்படுதலினாலும், தொல்காப்பியர் “வடசொற்களவி வடவெழுத்தொரீஇ” என்று சொல்லுதலினாலும், இருபகுதியாருக்கும் இருபாஷைகளும் வருமென்க.

சம்ஸ்கிருதமும் தமிழும் வெவ்வேறு பாஷைகளென்பதை அணியிலக்கணம் ஆரியத்திற்கே சிறந்ததானாற்போல, பொருளிலக்கணம் தமிழிற்கே சிறந்ததாயிருத்தலினாலும் அறியலாம்; தொல்காப்பியரும் பவணந்தியாரும் வடசொல்லாவது தமிழ்ச் சொல்லன்று என்று காட்டத்தொடங்கி, “இயற்சொற் றிரிசொற் றிசைச்சொல் வடசொல்லன்-றனைத்தே” என்றும், “வடசொற்களவி வடவெழுத்தொரீஇ” என்றும், “இடையுரியபித்து-நான்குமார் திசைவட சொல்லனாகாவழி” என்றும், “பொதுவெழுத்தானுஞ் சிறப்பெழுத்தானும்” என்றும் கூறியவாற்றானும் அறியலாம். இதனால் வடசொல்லின்றியும் தமிழ் நடந்ததென்பதும் நடக்கவல்லதென்பதும் தெரிகின்றன.

இனி இரண்டும் ஒன்று என்பதை எழுத்துக்களினுடைய உருவத்தாலும் அநேக சொற்கள் இருபாஷைக்கும் பொதுச்சொற்களாயிருத்தலினாலும் அறியலாம், “இருமொழிக்குங் கணனுதலார் முதற்குரவர்” என்னும் வாக்கை ஊன்றி நினைப்போர்க்குச் சந்தேகந்தோன்றாது. இஹவனே இருபாஷைக்கும் ஆதியிலக்கணம் செய்தானென்பதை அந்நிய சமயத்தார் நம்பாமையினாலேதான் இக் கலகங்கள் உண்டாயின.

இன்னும் இருபாஷைகளுடைய சம்பந்தமுண்டான அக்காலத் தொடங்கியே சிவாகமங்கள் தென்தேசத்தில் வழங்குகின்றன. இல்லையாயின் ஆரியத்திற்கின்றித் தமிழிற்கேயுரிய பொருளதிகாரத்திற் சொல்லப்பட்ட தலைவன் தலைவி தோழன் தோழி முதலியவைகளும், புணர்தல் பிரிதல் முதலானவைகளும் சைவாகமங்களிற் பேசப்ப

ட்ட சிவம் ஆன்மா சத்தி ஆன்மபோதம் முதலானவைகளைக் குறிப்பிக்க வந்தமை எவ்வாறாகும்? பொருளதிகாரத்திற் சொல்லப்பட்ட தலைவன் தலைவி கலவி புலவி கந்தருவ மணமுறைகளென்பன தமிழருடைய பழைய வழக்கங்களென்று சிலர் சொல்வர். அது எட்டுணையும் பொருந்தாது. நக்கீரர் “களவொழுக்கம் உலகத்தின்பமன்று” என்றும், “இவனும் (தலைவனும்) உலகத்துத் தலைமகனல்லன்” என்றும் கூறினார். இதன் கருத்து யாது? அன்றியும் தஞ்சைவாணன் கோவையுரையில் சொக்கப்பநாவலர் களவொழுக்கத்துக்கு ரூசு நாள்வைத்து அவற்றை நாட்களும் நாளிகைகளுமாகப் பிரித்துப் பழையநூற் கொள்கையை அநுசரித்து எழுதியிருத்தலினாலும், சிவாநுபூதிச் செல்வர்களுடைய தேவாரங்களில் அகப்பொருட்டுறைச் செய்யுட்கள் பலவருதலினாலும் என்க. அல்லதும் உலாவென்பது தமிழுக்கே உரியதாதலின் அதனாலும் தமிழருடைய பழைய வழக்கங்களை உணரலாமெனல்வேண்டும். பேதைப் பருவத்தாளும் பேரிளம்பெண் பருவத்தாளும் பவனி வருவானைக் கண்டு இங்ஙனம் சொல்வார்களென்பது யாண்டுமில்லாமையால் அதுவுங்கூடாது. இதுவுங் குறிப்பால் பலவகைப் பக்குவங்களையுடைய ஆன்மா சிவமாகிய ஆன்மநாயகரை நோக்கிக் கூறியதென்பதேயாம். கந்தருவமணமே பழைய தமிழருடைய வழக்கமெனின், அவர்களுக்கு மற்றைப் பிரமமுதலிய எழுவகை மணங்களும் தெரிந்தனவேயாம். அது “அந்தணருமறை மன்றலெட்டனுள்” என்னுந்தொல்காப்பியத்தினாலறிக.

இனிப் புறப்பொருளும் இப்படியேயாம். கந்தபுராணத்திலே சொல்லப்பட்ட சூரன் சிங்கன் தாரகன் என்போர் தேவர்களைச் சிறைவைக்கச் சுப்பிரமணியக்கடவுள் அவர்களைக் கொன்று தேவர்களைச் சிறைமீட்டாரென்ற கதையும், இராமாயணத்திலே சொல்லப்பட்ட இராவணன் சீதையைக் கவர்ந்துபோய்ச் சிறைவைக்க இராமர் அவனைக்கொன்று சீதையைச் சிறைமீட்டாரென்ற கதையும், மலத்தாற் கட்டுண்ட உயிரை இறைவன் அம்மலத்தை நாசம்பண்ணி தீகைசெய்து அவ்வுயிரை இரகஷிப்பதைக் குறிப்பா லுணர்த்துவன வென்று சைவர்களும் வைஷ்ணவர்களும் கூறுப. வெட்சித்திணையில் வேறு மிருகங்களுடைய பெயரைச் சொல்லாது

உயிருக்குரிய பெயராகிய பசு வென்னும் பெயரையும் அதன் பரியாயமாகிய நிரையென்னும் பெயரையும் கூறுவது இதற்கோர் கரி. பண்டைக்காலத்துத் தமிழர் எவ்வளவு ஆகமவுணர்ச்சியுடையராயிருந்தனரென்பதும் இவைகளால் விளங்குகின்றது. தமிழிலே சமய நூல்கள் ஆதியிலில்லை. இப்போதுள்ளன வெல்லாம் மெய்கண்டதேவருக்குப் பின் சமஸ்கிருதத்திலிருந்து மொழிபெயர்க்கப்பட்டனவன்றே; கடவுளருளிய சமயசாஸ்திரமில்லாதபோது தமிழைச் சமஸ்கிருதத்திலிருந்து பிறந்ததென்பது எங்ஙனம் பொருந்துமெனின்; நச்சினர்க்கினியர் “ஏனையவேளாளரும் ஆகமங்களாலும் அப்பொருளைக் கூறிய தமிழானும் உணர்க” என்றுரைத்தமையின், அக்காலத்தில் தமிழிலும் சமயசாத்திரங்கள் இருந்தனவென்பது துணியப்படும். அவைகள் பிற்காலத்தில் அழிந்தன.

மேலே காட்டியவைகளினாலே பழைய தமிழ் நூல்களைக்கொண்டே ஆரியர்கள் இதற்குமுன் ௭000-௮000 வருஷமளவில் இங்கு வந்தவரல்லரென்பது சாதிக்கப்பட்டது. இந்தியர்களுடைய சங்கதிகளெல்லாம் ௭000-௮000 அன்றி ௨௫,000 வருஷத்துச் சங்கதிகளென்றுதான் வைத்துக்கொண்டாலும், இந்தியர்கள் வருஷமென்ற அளவுகருவி போதாமல் யுகங்கள் மகாயுகங்களென்ற கருவிகளை ஏன் உண்டாக்கிக்கொண்டார்கள். இவற்றால் அளக்கப்படும் பொருள்கள் இருந்தாலன்றோ இவர்கள் இக்கருவிகளைத் தேடல் வேண்டும். இல்லையாயின் இவற்றைப் பயன்யாது? மற்றை எத்தேசங்களிலும் அங்குள்ள யாறுகள் மலைகளுக்கு உற்பத்தி கூறுவாரில்லை. இந்தியாவிலோ காவேரி அருணாசலம் முதலிய பலவற்றிற்கு உற்பத்தி கூறுகின்றனர். மற்றைத் தேசசரித்திரங்களுக்கு இணங்கப்பிடித்து இசைத்து நேற்றும் முந்தையாரும் செய்யப்பட்ட நூல்களைப் பிரமாணமாக எடுப்பேமா? அன்றி இரண்டாயிரம் மூவாயிரம் வருஷங்களுக்கும் முன்னிருந்த பல நூலாசிரியர் உரையாசிரியர்கள் சொல்வதைப் பிரமாணமாக எடுப்பேமா? தொல்காப்பியம் ஆதியூழியினந்தத்திலோ வேறெந்தக்காலத்திலோ செய்யப்பட்டதென்பது நம்மினும்பார்க்க அதன் உரையாசிரியர்களுக்கு நன்றாகத்தெரியும். அவர்கள் அதற்கு நம்மினும்பார்க்கச் சமீபகாலத்திலே இருந்தவர்கள். நாமோ தூரகாலத்திலே இருக்கிறவர்கள். ஒரு தேசசரித்திரத்தை

எழுதுவோர், அத் தேசத்துப் பழைய நூல்களை நம்பாமல் அவை களெல்லாம் Myths என்று கழித்துவிட்டால், அவர்களுக்கு வேறு என்ன ஆதாரம்? மகதனிசு பிளினி தொலமி ஸ்திரூபோ என்பவர்களுக்கு நமோநம: என்று நாம் சொல்லவேண்டும். இவர்களில்லாவிட்டால், மகமதியர் வர முன்னுள்ள கதைகள் மாத்திரமல்ல ௨00 வருடக் கதைகளும் Myths என்றாய்விடும். ஐரோப்பியர் அப்படிச் சொன்னால், நம்மவர்களும் அந்தப்படிதான் என்பார்களேயன்றி மறுத்துரையாடமாட்டார்கள்.

மனிதர் உத்தரதேசத்தினின்று வந்து ௪000-௮000 வருஷங்க ளளவில் மத்திய ஆசியாவிலிருந்தார்களென்றும், அதன்பின் இந்தியாவில் வந்து குடியேறினரென்றும் கங்காதரதிலகரும் சொல்வாராயினர். வேதத்திற் சொல்லப்பட்ட தேவர்களைப்பற்றிச் சொல்லுமிடம் முதலிய சிலவிடங்களில் அவர் சிறிது சிறிது தவறினும், வேதத்தின் பழமைசாதிக்க மிகவும் பிரயாசப்பட்டிருக்கிறார். பூர்வகாலத்து நிலையும் கதைகளும் சொல்லுகிறதென்றால் அது மிக எளிதோ. இவரும் இவரோடுகூடிய வேறு ஐரோப்பிய அமரிக்கர் சிலரும் ௨0,000-௩0,000 வருஷ கதைகளல்ல ௮0,000 வருஷ கதைகளும் சொல்ல முயன்று சக்கரவாளகிரிக்கு அப்பாலுள்ள இருட்பூமியினின்று திகைப்பார்போலத் திகைக்கின்றார்கள். இத்திலகர் ஈசரனைமறந்து சாங்கியநூற் கொள்கையை அநுசரித்து, பூர்வத்தி லிருந்தவர்கள் இயற்கைப் பொருள்களை (Nature) வணங்கிவந்தவர்கள் என்கிறவர். ஐரோப்பியரும் அமரிக்கரும் எல்லாக்கலைகளிலும் மிக் கசாதூரியமும் கூர்ந்த விவேகமும் உடையவர்களேயாயினும், அவர்களுடைய ஞானம்போலக் குறைவுடையது பிறிதில்லை. அவர்களுடைய எல்லாக் கலைகளும் வருஷத்துக்கு வருஷம் மாசத்துக்கு பாசம் நாளுக்கு நாள் நாழிகைக்கு நாழிகை வித்தியாசப்பட்டுக்கொண்டேவருகின்றன. ஆராய ஆராய, முன்கண்டவைகளெல்லாம் பொய்யாய்க்கொண்டே வருகின்றன. மனிதருடைய அறிவுகொண்டு அமைக்கப்படுவனவெல்லாம் அப்படியே அபத்தமாம். ௮0,000 வருஷத்தில் பூமியில் எத்தனை வேறுபாடுகளுண்டாயிருக்கும்.

ஆயினும், திலகர், மனுஷர் ஆதியில் Polar Reigons ஆகிய துருவமண்டலத்திலிருந்து வந்தார்களென்பது அர்த்தங்கீகாரஞ்

செய்யத்தக்கது. வேதசிவாகமங்கள் மேருமலையிலிருந்து வெளி வந்தன வென்று சைவாகமங்களும் சொல்லுகின்றன. அதுபற்றியே சிவாக்கிரயோகிகளும் சிவஞானபோதவுரையில் வாதாடவந்த வுத்தானெடுருவா ஷுழிரசௌராயாரிணெடுகொடுவாருங் கிரயாஸாருபவபுருஷருடுரு” என்று எடுத்துக்கொண்டார்.

இது ஆகமங்களுக்கு வெகுகாலத்துக்குமுன்னே தெரியும். துருவ மண்டலத்திலுள்ள மேருவிலோ துருவமண்டலமாகிய மேருவிலோ, தேவர்களோ இருடிகளோ மனிதர்களோ இருந்தார்களென்பதொன்று நிச்சயம். மேரு கைலாச மென்பவைகளே தேவர்களுக்கும் இருடிகளுக்கும் உறைவிடம். இதனாலே இந்தியா பிற்காலத்திற் குடியேறப்பெற்றதென்பது கூடாது. கந்தபுராணத்து அண்டகோசப் படலத்தைப் பார்த்தால் இந்தமயக்கம் கொஞ்சந்தீரும். சிவாலய முனிவர் அகத்திய முனிவரை நோக்கித் தவஞ்செய்தாற்போல, திலகர் முதலானோரும் யாரேனும் முனிவர்களை உத்தேசித்துத் தவஞ்செய்தழைத்து வினாவினாற்றான் பூர்வ சரித்திரங்களுடைய உண்மை விளங்கும். இல்லையாயின் இவர்கள் இன்னும் நடுக்கடலிற்றானே நின்று கரைகாணாது மயங்கவேண்டும்.

த. கைலாசபிள்ளை.

உ  
சிவமயம்]

சமயோசிதச் செய்யுட்டிரட்டு

(ருசுச-ஆம் பக்கத்தொடர்ச்சி)

அரசன் அவதாரம் தேவாவதாரமேன்பது

கூ எ., திருவுடைமன்னரைக்காணில்திருமாலேக்கண்டேனெயென்  
னு, முருவுடைவண்ணங்கள் காணிலுலகளந்தானென்று துள்ளு  
ங், கருவுடைத்தேவில்களெல்லாங்கடல்வண்ணன்கோயிலேயெ  
ன்னும், வெருவிலும்விழ்வினுமோவாக்கண்ணன்கழல்கள்வி  
ரும்புமே. (திருவாய்மொழி. ௪-ம்பத்து, ௪-வது மண்ணே. ௮)



சு.அ. குலமகட்டுத்தெய்வங்கொழுநனேமன்ற  
புதல்வர்க்குத்தந்தையுந்தாயு—மறவோர்க்  
கடிகளேதெய்வமனையோர்க்குந்தெய்வ  
மிலைமுகப்பைம்பூணிறை. (நீதிநெறிவிளக்கம்-உஎ)

சு.க. முறைசெய்துகாப்பாற்றுமன்னவன்மக்கட்  
கிறையென்றுவைக்கப்படும். (திருக்குறள்-ந.அ.அ)

இக்கவிகளாலரசனே தெய்வமென்பது விளங்குகின்றது.

தேவரிலும் அரசரே மேலானவரென்பது

எ.௦. திலகநீண்முடித்தேவரும்வேந்தரு  
முலகமாந்தர்களொப்பவென்றோதுப  
குலவுதார்மன்னர்க்கியானிதுகூறுவன்  
பலவுமிக்கனர்தேவரிற்பார்த்திவர்.

எ.க. அருளுமேலரசாக்குமன்காயுமேல்  
வெருளச்சுட்டிடும்வேந்தெனுமாதெய்வ  
மருளிமற்றவைவாழ்த்தினும்வையினு  
மருளியாக்கலழித்தலங்காபவோ.

எ.உ. உறங்குமாயினுமன்னவன்றன்னொளி  
கறங்குதெண்டிரைவையகங்காக்குமா  
லிறங்குகண்ணிமையார்விழித்தேயிருந்  
தறங்குவெளவவதன்புறங்காக்கலார்.

எ.ந. யாவராயினுநால்வரைப்பின்னிடிற்  
றேவரென்பதுதேறுமிவ்வையகங்  
காவன்மன்னவர்காய்வனசிந்தியார்  
நாவினும்முரையார்நவையஞ்சுவார்.

எ.ச. திண்டினுர்தமைத்திச்சுடுமன்னர்தீ  
யிண்டுதங்கிலையோடுமெரித்திடும்  
வேண்டிலின்னமிர்நுநஞ்சுமாதலான்  
மாண்டதன்றுநின்வாய்மொழித்தெய்வமே.

(சீவக. நாமக. ௨௧௭, ௨௧௮, ௨௧௯, ௨௨௦, ௨௨௧.)

இக்கவிகளாற் றேவரைக்காட்டிலும் அரசர் எவ்வாற்றானு? மேலானவரென்பது தெற்றென வெளியாகின்றது.

வேந்தன் சீறிற் றுணையிலையென்பது

எடு. பழைமைகடைப்பிடியார்கேண்மையும்பாரார்  
கிழமைபிறிதொன்றுங்கொள்ளார்—வெகுளின் மன்  
காதன்மையுண்டேயிறைமாண்டார்க்கேதிலரு  
மார்வலருமில்லையவர்க்கு.

எசு. கைவரும்வேந்த னமக்கென்றுகாதலித்த  
செவ்விதெரியா துரையற்க—வொவ்வொருகா  
லெண்மையனேனுமரியன்பெரிதம்மா  
கண்ணிலனுள்வெயர்ப்பினுன். (நீதிநெறிவிளக்கம். சஎ, சசு)

இக்கவிகளால் வேந்தனால் வெகுளப்பட்டார்க்கு வேறெவருந் துணையாகாரென்பது விளங்குகின்றது.

அரயன்மனைகாத்தவன் வீனுகானேன்பது

எள. மன்னர்புறங்கடைக்காத்துவறிதேயா  
மெந்நலங்காண்டுமென்றெள்ளற்க—பன்னெடுநாட்  
காத்தவையெல்லாங்கடைமுறைபோய்க்கைகொடுத்து  
வேத்தவையின்மிக்குச்செயும். (நீதிநெறிவிளக்கம். சஅ)

இக்கவியாலரமனைகாத்தவன் மிக்கபயனடைவானென்பது வெளியாகின்றது.

அரசன் எவ்வழி யவ்வழி மன்னுயிரென்பது

எஅ. இகழினிகழ்ந்தாங்கிறைமகனென்று  
புகழினுமொக்கப்புகழ்ப—விகன்மன்னன்  
சீர்வழிப்பட்டதேமன்பதைமற்றென்செய்யு  
நீர்வழிப்பட்டபுணை. (நீதிநெறிவிளக்கம் சச)

எசு. தென்னவனுட்கோளெல்லதெரிந்தனரவையத்துள்ளா  
ரன்னவன்புகழ்ந்தவாறேபுகழ்ந்தனரவனைத்தானே

முன்னவனருளைப்பெற்றுமும்மையுந்துறந்தோரேனு  
மன்னவன்சொன்னவாதேசொல்வதுவழக்காறன்றோ.

(திருவிளை, இசைவாதுவென்ற, ௧௮)

இக்கவிகளால் அரசன் எவ்வழி நிற்கின்றானோ வவ்வழியேகுடி  
களு நிற்குமென்பது தெளியக்கிடக்கின்றது.

பேரியோர் அரசவை காவாமலே பெருமையடைவர், சிறியோர்காத்திருந்  
தும் பெருமையடையாரென்பது

அ௦. வேத்தவைகாவார்மிகன்மக்கள்வேறுசிலர்  
காத்ததுகொண்டாங்குவப்பெய்தார்—மாத்தகைய  
வந்தப்புரத்ததுபூளுபுறங்கடைய  
கந்துகொல்பூட்கைக்கனிது. (நீதிநெறிவிளக்கம். ௨௬)

இக்கவியால் பெரியோரரசவையைக்காவாமலிருந்தும் பெருமை  
யெய்துவர், சிறியோர் காத்திருந்தும் பெருமையுறாரென்பது விளங்  
குகின்றது.

அரையனிடத்திற் பொருளைப் பெறுவதிலுமவனு னன்துமதிக்கப்படுவதே  
மேலென்பது

அ௧. மாகஞ்சிறுகக்குனித்துநிதிக்குவை  
யீகையினெக்கழுத்தமிக்குடைய—மாகொல்  
பகைமுகத்தவெஸ்வேலான்பார்வையிற்றீட்டு  
நகைமுகத்தநன்குமதிப்பு. (நீதிநெறிவிளக்கம். ௩௬)

இக்கவியாலரசனிடத்துப் பொருளைப் பெறுவதினும் அவனு  
னன்குமதிக்கப்படுவது மேலென்பது தெளியக்கிடக்கின்றது.

உலகத்திந்து அரசனே யாதாமென்பது

அ௨. நெல்லுமுயிரன்றேநீருமுயிரன்றே  
மன்னனுயிர்த்தேமலர்தலையுலகம்  
அதனால், யானுயிரென்பதறிகை  
வேன்மிகுதானேவேந்தற்குக்கடனே. (புறநா. ௧௮௬)

இக்கவியால், உலகத்திற் அரசனே யாதாமென்பது விளங்கு  
கின்றது. (இன்னும் வரும்)

ஜி. சதாசிவம் பிள்ளை.

ஸ்ரீ

## பாண்டிய சாசனம்

II

“கோநேரினமைகோண்டான” காலம் திருஹுவன சக்கரவர்த்தி  
 ‘கோநேரிமைகோண்டான’ திருவழுதிவளநாட்டுத்திருக்குருகூர் பொ  
 விஞ்சுநின்றருளிய பரமஸ்வாமிகள்கோயி

(2) லில “திருக்குருகூர் மஹாமுனிகள்” ஸிஷ்யரிலத் “திரு  
 வாயமொழிமஹாமுனிக” ளுக்கு ஒடநாட்டடிகள் செயவிககிற அரு  
 ளாளாஜாவா

(3) வதிக்கும் அஷ்டாஷஸிஷ்யதது ஸ ஹவிதிராங்களுக்கு  
 ஹொஜனமுள்ளிட்டு வேணடுவனவுக்கு இநநாட்டு ஸ்ரீ டே

(4) வருந்தமான இராசெந்திரசசகூவெ-ஷிமங்கலத்தககிரா  
 குசி இனைய ஶ்வாகரபட்டனுள்ளிட்டாரும் காரமபிச்சேட்டு உதையடி

(5) வாகரபட்டனுள்ளிட்டாரும் கருமானிக்காமுவாணும் பக  
 கல இவ்வொடநாட்டடிகள் விலைகொண்டுமுடித்த இவ்வூர்பிட

(6) ரகை இசங்கனகுளமும் நெடுங்குளமும் விலையோலைப  
 படி நான்கெலலைக்குடபட்ட நீர்நிலமும் கருஞ்செய புன்டு

(7) சயயும்நத்தமுநதொட்டமும் குளப்பரிபபும் உடபட்ட நில  
 ததில பழநதெவதானம் பள்ளிக்கநதம் நீக்கி நீக்கி

(8) யுள்ள நிலம் கடமையும் அநதராயமும் வினியோகமும்  
 தருவதான அச்சம் காரியவாராச்சியும் வெட்டிபாட்ட

(9) மும்பஞ்சபீஷியும் சநதுவிழஹபபெறுமவாசறபெறும  
 இலாளு (சி) னைப்பெறுமதறியிறையும் செக்கிறையும்தட்டு

(10) டொலி பாட்டமும் இடையாவரியுமினவரியும் பொன வரியும் மற்றுமெறபெறபட்டினவும் உடபட நாலாவது முத

(11) மடபபுற இறையிலியாக இடபபெறவேணுமென்று “காலிங்கராயா” நமக்குச்சொன்னமையில் இவ்வொடநாட்ட

(12) டுகள செயவிககிற அருளாளஜாவாமடத்தில் வத்திகும அஷ்டாடிஸ்விஷயத்து ஸ்ரஹவிஜானகளுக்கு ஹோஜனமுள்ளிட்டு வேணடுவனவுக்கு

(13) இ ஸ்ரீ வைகுந்தமான இராசெந்திரசசதுவெ-ஜிமங்கல தது கிராஞ்சி இளையஜிவாகரபட்டனுள்ளிட்டாரும் காரபிச்செட டு உதை

## வாசலுக்கு வடபுறம்

(14) ய திவாகரபட்டனுள்ளிட்டாருங்கருமாணிககாமுவாணம் பக்கல இவ்வொடநாட்டடிகள்

(15) விலைகொணடுகுடுதத இவ்வூபிடாகை இசங்கனகுளமு நெடுங்குளமும் விலை ஒலைப்படி

(16) நான்கெல்ககுடபட்ட நீர் நிலமுங் கருஞ்செயபுனசெ யந்ததமும் தொடடமும் குளமும் கு

(17) ளப்பரிப்புமுடபட்ட நிலத்தில் பழந்தெவதானம்பள்ளி ககந்தமநீக்கநீக்கியுள்ள நிலங்க

(18) டமையும் அந்தராயமும் விரியொகமுந்தருவதான அச சும காரிய ஆராட்சியும் வெட்டி

(19) ... .. டிபபெறும்

(இத்துடன் குறைவாய் நின்றவிட்டது.)

# வடக்குவாசலுக்குக்கீழைப்பத்தி

## III

“மாறவாமன சுந்தரபாண்டியதேவனின் ஸ்ரீ வது யாண்டு”

(1) ஸ்ரீ ஸ்ரீ ॥ ஸ்ரீ கோ மா ற பனமரான ஸ்ரீ ஸ்வனசக

சுர

(2) வாததிகள் ‘ஸ்ரீ சுந்தரபாண்டியதேவற்கு’ யாண்டு ஸ்ரீ

வது

(3) இததிருமண்டபமுஞ் செயவிதது ஸ்ரீ வராசநாயன

(4) ரையுமுகந்தருளி வீச்சா(ர)செவவிருக்கைநாட்டு

(5) சககரபாணிநலனூர் அரையன வீரதமுடிச்சானான

(6) பல்லவராயர்

“எம்மண்டலமுங்கோண்டருளிய ஸ்ரீ குலசேகரதேவாகு  
யாண்டு யெ வது”

(1) ஸ்ரீ ஸ்ரீ ॥ எம்மண்டலமுங்கோண்டருளிய ஸ்ரீ  
குலசேகரதேவற்கு யாண்டு யெ வது

(2) ஸ்ரீ ஸ்வனசகசுரவாததி ‘கோநேரினமைகோண்டான்’  
மணலூர் ‘வகுளபரணபட்டற்கு’ திருவ

(3) முதிவளநாட்டு திருநகரியில பொலிஞ்சு நின்றருளிய பா  
மஸ்வாமிகளுக்கும் ஆழ்வார் திருநாடு

(4) டய பிரானுக்கும் தாம ஸ்ரீ ஸ்வாஸவாநாணங்கனும் வா  
சித்துச்சிறப்புகளுக்கும் வாசித்தது சு

(5) ஸ்ரீ(கரு)களுஞ்சொல்லி இதுக்கு முன்பு பெற்றுப்பொ  
துமபடியிலே நாளொன்று

(6) கரு முன்று ஸ்ரீ ஸ்வாஸவாநாண அப்பமும் ஒரு அக  
காரையும் நாலு திருத்தம்பலமும்

(7) ஒரு பிழைகளாக வுலாடிமும் தோணமாலையும் மாத உத  
ஸவங்களிலும் திருநாள்களிலும் திருவ

(8) ததி யயனங்களிலும் சிறப்பாக பெற்றுப்பொதுமபெறு  
பேறுகளுநதாமுநதமமுடையவ

(9) (மி) சததொரும வாசித்துப்பெற்றுப்பொதவும் இப்படி  
சந்திராதித்தவசு செலவதாககலலிலும் செம

(10) பிலும் வெட்டிக்கொள்ளவுமபாறக.

இவை ஆளுநதுருடையான எழுத்து

யாண்டு யெ வது நாள நாசயசு

இவை யாதவராயன எழுத்துகள்

இவை \* பழந்திபராயன எழுத்து

\* பழந்திபராயன்

அப்பு,

சடகோபராமா நுஜா சார்யன்.

உ

## ந ல் ல ொ ழு க் க ம்

[புநீமத்-இலக்குமணப்போற்றிகள் மொழிபெயர்த்தது]

(செந்தமிழ்த்தொகுதி ௮: ௪௭௦-ம் பக்கத்தொடர்ச்சி.)

ஆகிலும் கடமையினுற்றாண்டப்பெற்ற அனேகபெரிய மனி  
தர்களைப் பிரான்சுதேசமானது உடைத்தாயிருந்த காலம் ஒன்று  
இருந்தது. ஆனால், ஒப்பிட்டுப்பார்க்கையில் அவர்கள் அனைவரும்  
வெகு காலத்திற்குமுந்தினவர்களாயிருந்தனர். பேயார்ட் (Bayard)  
டியூஜொலினின் (Dugueslin) சாலிக்னி (Coligny) டிக்கிபூஸ்னி  
(Duquesne) டியூரென்னி (Turenue) கால்பெர்ட் (Colbert) சல்லி

(Sully) ஆகிய இவர்களுடைய வம்சமானது மாண்டு மறைந்து யா தொரு சந்ததியும் சேஷித்திருக்கப்பெறாததாகத் தோற்றுகிறது. தற்காலம் கடமையைப்பற்றிக் கூவிக்கொண்டு இடையிடையே பிரான்சு தேசத்திற் சிலர் தோன்றியிருக்கின்றனர். ஆனால், அவர்களுடைய வார்த்தையானது காட்டிற்கூவுகிறவனுடைய வார்த்தையைப்போலப் புறக்கணிக்கப்படுகின்றது. டிட்டாக்குவில்லி (Do-Toc-quenlle) அத்தகையவர்களில் ஒருவராயிருந்தனர். ஆனால்வர் சாமானியமான மந்தைய மனிதரைப்போற் குற்றவாளியாகக் கூறப்பட்டுச் சிறைச்சாலையை யடைந்தனர். பின்பு இராஜாங்க உத்தியோகத்தினின்று நீக்கப்பட்டனர். அவர்தன் சிநேகிதனாகிய கெர்கார்லே (Kergorlay) என்பவனுக்கு ஒரு சமையத்தில் எழுதியதாவது, “யானும் உம்மைப்போலக்கடமையை நிறைவேற்றுவதிற் சித்தமாயிருக்கிறேன் நீவிரனுபவிக்குஞ் சுகத்தைப்பெற மேலும்மேலும் உள்ளக்கிளர்ச்சியுள்ளவனாயிருக்கிறேன். அவ்வளவு கௌரவமும் உண்மையுமான இன்பம் வேறொன்றுமின்றென நம்புகிறேன்; உலகத்தில் நமது முயர்ச்சிகளுக்குரிய யோக்கியதைபெற்ற ஒரு பெரிய இலக்யம் யாதெனின் மனிதஜாதிக்குச்செய்யும் நன்மையே யாம்.”

பதினான்காவது லூயிஸ் (Louis 14th) காலமுதல் ஐரோப்பாவின், பிரான்சுதேசமானது கலகத்தன்மையையுடையதாயிருந்தபோதிலும் அதில் ஒவ்வொருகாலத்தில் யோக்கியமும் விசுவாசமுமுள்ள புருஷர்கள் உண்டாயிருக்கிறார்கள். அவர்கள், தொந்தரவும் கலக இச்சையுமுள்ள சுபாவம்பொருந்திய ஜனங்களுக்கு விநோதமாய்ப்பேசிப் பிரசங்கித்ததுமட்டுமின்றிச், சமாதானமென்னும்தேவவாக்கை அனுஷ்டானத்திற்கொண்டுவரப் பிரயாசைப்பட்டனர். இப்படிப்பட்டவருள், ஆப்பி-டி-ஸென்ட் பயற்றி (Abbe-De-st-Pierre) என்பவர் மிகவும் தைரியமுள்ளவராயிருந்தனர். பதினான்காவது லூயிஸ் (Louis XIV) உடைய யுத்தங்களைக் குறைகூறவும் கிரேட் (Great) அவராவது “பெரிய” என்னும் அடைச்சொல் அவருக்குப் பாத்தியமில்லையென்று கூறவும் தைரிய முள்ளவராயிருந்தார். அதற்குசிகையாகச் சாஸ்திர சங்கத்தையிட்டு அவர் நீக்கப்பட்டனர். ஆப்பி



(Abbe) என்பவர், தற்காலத்தின் இஷ்டஜனசமூகத்தின் (மெம்பர்கள்) புருஷரைப்போல, ஒரு ஜாதியாருடன் மற்றொருஜாதியார் சமாதானமாயிருக்கவேண்டிய ஒழுங்கை, வைராக்கியத்துடன் ஸ்தாபிப்பவராயிருந்தனர். ஜோஸப் ஸ்டர்ஜ் (Joseph-sturge) என்பவர், ஸென்ட் பீட்டர்ஸ்பர்க் (St-Peters-burg) க்குத் தன்கொள்கைப்படி உருவியசக்கரவர்த்தியை மாற்றுவதற்குச் சென்றதுபோல, ஆப்பி (Abbe) என்பவர் இடைவிடாத சமாதானத்தை, நிலைநிறுத்துவதற்கான தன் யோஜனைப்படி அட்ரெச்ட் (Utrecht)-ல் உள்ள ஜனப்பொது சங்கத்தாரைத்திருப்புவதற்கு, அங்கேபோயினர். ஆகவே அவர் ஒரு வைராக்கியசாலியாக மதிக்கப்பட்டனர். கார்டினல் டியூபாய்ஸ் (Cardinal Dubois) என்பவர், அவருடைய யோஜனையை ஒரு “சத்யவானுடைய சொப்பனமாக” வகுத்துரைத்தனர். ஆகிலும் ஆப்பி (Abbe) என்பவர் தன் சொப்பனத்தை வேதப்புத்தகத்திற்கு கண்டிருந்தார். பொதுச்சனங்கள் யுத்தத்தின் பயங்கரங்களையும், அருவருப்புக்களையும் குறைப்பதைவிடத் தன் குருவினுடைய உபதேசத்தை வேறு எவ்விதத்தில் திருஷ்டாந்தப்படுத்தக்கூடும். ஜனப்பொதுச்சங்கம் என்பது கிறிஸ்தவர்களின் இராஜ்யங்களிலிருந்து கூடிய பிரதிநிதிகூட்டமேயாம். அவர்கள் நம்புவதாகப் பாவனைசெய்த விதிகளை அனுஷ்டானத்திற்குக் கொண்டுவரத்தான் ஆப்பி என்பவர் அவர்களைக் கேட்டுக்கொண்டனர். அது பயனற்றுப்போய்விட்டது. அதன் முக்கிய அதிகாரிகளும், பிரதிநிதிகளும் அவர் சொற்குச் செவியசாய்க்கவில்லை.

ஆப்பி-டி-ஸென்ட், பயற்றி (Abbe-De-St-Pierre), தான் பிறந்திருக்கவேண்டிய காலத்திற்கு அனேக வருஷங்களுக்கு முன்னரே பிறந்திருந்தனர். ஆனால் அவருடைய கருத்து இழக்கப்படக்கூடாதென்று தீர்மானித்து 1713-ம் னூத்திற் ‘புராஜெக்ட்-ஆப்-பெர்ப் பெட்சுவல்-பீஸ்’ (Project-of-perpetual peace) என்னும் ஓர் புத்தகத்தை வெளியிட்டனர். இராஜாக்கள், தாங்கள் யுத்தத்திற்குப் போகுமுன்னர்த், தங்கள் குறைகளைச்சொல்லி நிவிர்த்திபெற்றுக் கொள்ளத்தக்க, ஐரோப்பிய ஆலோசனைசபை ஒன்று, சகல ஜாதியார்களின் பிரதிநிதிகளடங்கியதாய் உண்டாதல் வேண்டுமெனக்

கோரிக்கொண்டனர். இந்தத்தந்திரம் வெளிவந்த ஏறக்குறைய எண்பது வருஷங்களுக்குப்பின்னர் வால்னி (Volney) என்பவர் எழுதி வினவியது வருவாறு, “ஜனங்கள் என்பது என்னை?—பொதுவாயுள்ள ஜனசங்கத்தின் ஓரங்கம். யுத்தம் என்பது என்னை?—இரண்டு அங்கமான ஜனங்களுக்குள் உண்டாகிய மல்யுத்தம், தங்கள் அங்கங்களாகிய இரண்டுஜனங்களும் யுத்தஞ்செய்கையில் ஜனசங்கத்தார் எவ்விதமாய் நடந்துகோடல் வேண்டும்? ஊடேசென்று சமாதானப்படுத்தித் தடுத்தல்வேண்டும். ஆப்பி-டி-ஸென்ட் பயற்றி (Abbe-De-st-Pierre) நாட்களில் இது சொப்பனமாக நடத்தப்பட்டது. ஆனால், மனித ஜாதியின் பாக்கியமாக அது இப்போது நிறைவேறத் தொடங்குகிறது.” வால்னி (Volney) என்பவரின் தீர்க்கதரிசனத்திற்குத்தூர்ப்பாக்கியமாக இந்தவாக்கியமெழுதியபின் இருபத்தைந்து வருடம்வரை இதற்குமுன் உலகத்தில் எப்பொழுதாவது சம்பவித்திராத கோரத்தன்மையுடையதும், அதிகமாய்ப் பாழாக்குவதும், மூர்க்கமானதுமான யுத்தங்கள் நடந்துகொண்டிருந்தன.

ஆகிலும் ஆப்பி (Abbe) என்பவர் கேவலம் ஒரு சொப்பனங்காண்கிறவரல்லர். அவர் சுறுசுறுப்புடன் பரோபகாரகுணத்தை அனுஷ்டானத்திற் காட்டத்தக்கவர். ஜனசங்கத்திற்குரிய அனேக சீர்திருத்தங்களை எதிர்பார்த்தனர். அவை பிற்பாடு சாதாரணமாக அனுசரிக்கப்பட்டனவாயிருக்கின்றன. அவர் எளிய குழந்தைகளுக்குக் கைத்தொழிற் கல்விச்சாலைகளை முதலில் ஸ்தாபித்தார். அங்கே அந்தக்குழந்தைகள் நன்றாய்க் கல்விகற்றதுமன்றி யவர்கள் சரியான பருவகாலத்தில் யோக்கியமாய்நடந்து தங்கள் சுகத்திற்கு வேண்டுவனவற்றைச் சம்பாதித்துக்கொள்ளக்கூடிய வியாபாரத்தொழிலையுங்கற்றுக்கொண்டனர். சட்டமுழுதையுந் திரும்பப்பார்த்துச் சுருக்கவேண்டுமென்று அவர் ஆக்ஷேபஞ்செய்தார். இந்த அபிப்பிராயம் பிற்பாடு முதலாவது நெப்போலிய (Napoleon I.)-னால் நிறைவேற்றப்பட்டது. மல்யுத்தமாவது, மிதமிஞ்சினபோகமாவது, சூதாட்டமாவது, சர்வாசமாவது கூடாதென்று அவர் எழுதினார். “சர்வாசமாகத்தனித்துவாழ்வதற்குப் பித்துக்கொள்வது மனதிற்குவைசூரி போலாம்” என்று சிக்ரெயிஸ் (Segrais) கூறிய குறிப்பையும் எடுத்துக்காட்டினர். அவர்தன்னுடைய வருவாய் முழுதும் தருமகாரி

யங்களிற் செலவிட்டனர். தருமமாவது பிச்சைகொடுப்பதல்ல; அத்தருமம் எளிய குழந்தைகளையும் எளிய மனிதரையும் ஸ்திரீகளையும், தங்களுக்குத் தாங்களே உதவிசெய்துகொள்ளும்படி உபகரித்த லேயாம். எப்பொழுதும் அவருடைய கருத்துயாதெனின், தான் உதவிசெய்கிறவர்கள் நிலைத்தபயனைப் பெறவேண்டுமென்பதேயாம். அவர் கடைசிவரையும் உண்மையில் விருப்பையும், பேசுவதில் சுவா தினத்தையும் உடையவராயிருந்தார். அவர் எண்பதாவதுவயதில் சொன்னதாவது “நம்வாழ்நாளானது, சந்தோஷத்திற்கு ஓர் அதிர்ஷ்டச் சீட்டாயிருப்பினும், என்மட்டில் மிகவும் நன்மையானதாகவே இருந்திருக்கிறது.” அவர் மரணசயனத்திலிருக்கையில் வால்ட்டைர் (Voltaire) என்பவர், அவருக்கு என்னமாயிருந்ததென்று கேட்ட தற்கு “நாட்டுக்குட் பிரயாணம்செய்யப்போவதுபோலிருந்ததாக” விடைபகர்ந்தனர். இவ்விதமான மனச்சமாதானத்தோடு அவர் இறந்தனர். உயர்ந்த ஸ்தானங்களுக்குக்கேடு நிகழாதவாறு சென்ட்பயற் றீ (St-Pierre) இறந்ததற்காக அவருக்குப்பின் பட்டத்திற்குவந்த, மாப்பெர்ச்சயஸ் (Maupertius) ஐ, தம்மீது மரணப்புடிழக்கனிபாட விடாதபடி அவ்வளவு விசேஷமாய்ப் பேசப்பட்டிருந்தார். அவர் இறந்த முப்பத்திரண்டு வருஷங்களுக்குப்பின்னர், டி-ஆலம்பேர்ட் (D-Alembert) என்பவரால் அவருடைய ரூபகச்சின்னமான இந் தக் கண்யதையானது செய்யப்பட்டது. நன்மையும் உண்மைவிருப் பும் சத்தியவாக்குமுள்ள ஆப்பி என்பவரைப்பற்றி அவருடையகோ ரியின்மீது எழுதியிருந்தமெய்ம்மையும் அழுத்தமுமான வாக்கியமா வது “அவர் விசேஷமான அன்புள்ளவர்” என்பதேயாம்.

கடமைக்கும் சத்யமென்னும் ஒழுக்கத்திற்கும் நெருங்கிய பந் துவம் உண்டு. கடமையுள்ளமனிதன் எல்லாவற்றையும் விடத் தன்வார்த்தைகளிலும் செய்கைகளிலும் உண்மையுள்ளவனாயிருக்கிறான். அவன் சரியான காரியத்தைச் சரியானமார்க்கத்திற், சரியான வேளையிற் பேசவும், செய்யவும் முயற்சிக்கிறான். ஆண்மையுள்ளவனென்று அங்கீகரித்ததற்கு விசேஷமாக லார்ட் செஸ்டர்-பீல்டு (Lord Chester-field) குசிப்பிக்கிறவாக்கியமாவது “கௌரவமுடையவர்களுக்கு வெற்றியைக்கொடுப்பது சத்தியமே” என்பதைவிடவே நிறு. கிளாரெண்டன் (Clarendon) என்பவர் தன்காலத்திலிருந்த

மிகவும் மேன்மையும் பரிசுத்தமுமுள்ள ஒரு கனவானைப்பற்றிப்பேசுகையிற் பால்க்லெண்ட் (Falkland) ஐப் பற்றி “அவர் உண்மை விஷயத்தில் மிகவும் பூஜிதை செய்பவராயிருந்ததால் யாரும் அவரிடத்தில் இலகுவாய்த் திருடவும், பாசாங்குசெய்யவும் இடங்கொடுக்கத் தக்கவராயிருந்தார்” என்று சொல்லுகிறார்.

ஹட்ச்சின்ஸன் என்பவர் மிகவும் உண்மைக்கும், நம்பிக்கைக்கும் பாத்திரமானவரென்று அவருடைய மனைவியொல்லும் மிக்க அழகான செய்தி வருமாறு, “அவர்தான் எண்ணாதகாரியத்தை, எண்ணியதுபோல ஒருக்காலும் தோற்றுவித்ததில்லை. தன்னுடைய வசத்திலில்லாமல் தான் நம்பியதைக்கொண்டு வாக்குத்தத்தம் செய்ததில்லை. சிறைவேற்றுவதற்குத் தனக்குத்தகுதியுள்ள எந்தக்காரியத்தையும் செய்வதில் தவறியதில்லை.”

(Wellington) உவெல்லிங்க்டன் உண்மையைப்பற்றி விசேஷ வியப்புடையவர் என்பதற்கு ஒரு நிதர்சனங்கொடுக்கப்படும். அவர் செவிட்டிணற்றுன்பம் அடைந்தபொழுது ஒரு கைதேர்ந்த காதுவைத்தியனிடத்தில் காட்ட அவன் சகல சிகிச்சைகளுஞ்செய்துபார்த்துக் கடைசியாக மிக்கவீரமுள்ள காடிக்காரத்திராவகத்தை யவர் காதிற் பெய்தான்; அது அவருக்குமிக்கதுன்பத்தைபுண்டாக்கிற்று. அவர் தமக்குரிய சமதிருஷ்டிக்குணத்துடன் அத்துன்பத்தைப்பொறுத்துக்கொண்டார்; அவர் குடும்பத்திற்கெப்பொழுதும் சிகிச்சை செய்யும் வைத்தியன், ஒருநாளவரவீட்டிற்குவந்து அந்தப்பிரபுவைக் கன்னமுங்கண்ணும் இரத்தம்போற்சிவந்திருக்கக்கண்டான்; அவரொழந்திருந்தபோது ஒருகுடிகாரனைப்போற்றள்ளாடி விழுந்தார்; அந்த வைத்தியன் அவருடைய காதைப்பார்க்க அனுமதிதரும்படி கேட்டுக்கொண்டான், தந்தவுடன் அவர்காதிற் பலமான எரிவிருக்கக்கண்டான், உடனே பரிகாரஞ்செய்யாவிடின் மூளையிற்றாக்கி அவரைக் கொன்றேதிருமென்றெண்ணி யுடனே பலமான சிகிச்சைகள்செய்யத் தலைப்பட்டான், செய்த வக்கணமே அந்த எரிவுநின்று சாந்த முற்றனர்.

(இன்னும் வரும்.)

## ஆசார விளக்கம்

(௫௫௨-ஆம் பக்கத்தொடர்ச்சி.)

மகம்மதியர்களுக்கோவெனின், தனித்தனியே ஒவ்வொருவர் னங்களுக்கும் ஆசாரவிதியேற்படுத்திய இந்துசாஸ்திரங்களைப் போலல்லாமல், அவர்கள் ஜன சமூகங்களுக்கேற்றவாறு சுகாதாரவிதிகளைக் கற்பித்திருப்பதாகத்தோன்றுகிறது; இஃது, அவர்கள் மதவீரர்களாக இருந்தமையினாலென்னலாம்; அவர்கள் தேசங்களை ஜயித்தபிறகு அத் தேசங்களைச் சீர்ப்படுத்த அவர்களுக்கு அவகாசமில்லை; இந்துக்களுக்கு அப்படியன்று. ஆயினும், ஒவ்வொருவருடைய கேஷமத்தின் பொருட்டுச் சுகாதார ஏற்பாடு அவசியமென்பதைப்பற்றியும் மகம்மதியருடைய மதகிரந்தமான கோரானிற் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

கோரான்:— “சுத்தத்திற்காகவும், அழுக்கைப்போக்கும் பொருட்டும் தண்ணீர் உண்டாக்கப்பட்டது”; உன் ஆடைகளைச் சுத்தமாக வைத்துக்கொள்; அழுக்கையும் அசுத்தத்தையும் தவிர; “பரிசுத்தமாக இருப்பவர்களிடத்துக் கடவுள் பிரீதியாக இருக்கிறார்.” “உடம்பைச் சுத்தப்படுத்திக்கொள்ளும்போது, யாதேனுமொரு பாகத்தை அழுக்குடன் விட்டுவிட்டால் பாபத்திற்குள்ளாவாய்.”

ஒவ்வொருவரும் அனுசரிக்கவேண்டிய முக்கியமான சுகாதார விதிகளுள், யூதர்கள் விதித்திருந்தவாறு, அசுத்தமான மிருகத்தின் மாமிசத்தைத் தின்னக்கூடாதென்றும், மதுபானங்களையும் லாவிரிவஸ்துக்களையும் தவிர்க்கவேண்டுமென்றும் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. சுகாதாரசாதகமான காரியங்களிலும், கட்டிட அமைப்பிலும் மகம்மதிய அரசர்கள் ஒன்றுங்குறைவாகச் செய்யவில்லை. பர்ஹான்பூர், ஆமத்கர், ஒளரங்காபாத் ஆகிய இடங்களில் மகம்மதிய அரசர்கள் குழாய்களின் வழியாகத் தண்ணீர் வியாபிக்குமாறு மகத்தான ஏற்பாடுகள் செய்துள்ளார். மூர் என்னும் ஜாதியார் ஸ்பெயின் தேசத்தின்

மீது படையெடுத்தபோது இம் மாதிரியான ஏற்பாடுகள் செய்திருக்கிறார்கள். இப்பொழுது 300-வருஷங்களாகியும் அப் புராதன கட்டிடங்களில் ஒருவிதக்குறைவுமின்றிச் சரியாக வேலைநடந்து வருவதைப்பார்க்க மிக்க ஆச்சரியமாக இருக்கிறது. இரும்புக்குழாய்கள் இல்லாவிடிலும் தண்ணீர் எவ்விதக்குறைவுமின்றிப் பொதுக்காரியங்களுக்கும் வீட்டுவேலைகளுக்கும் உபயோகப்படுவதன்றியும் நந்தவனங்களிலும், தோட்டங்களிலும் ஸ்நானக்கட்டங்களிலும், நீர்வீழ்ச்சிகளிலும், மாவறைக்கும் யந்திரங்களுக்கும் பாய்கின்றது. பாரமேற்றி அழுத்துவதனால் அந்தநீர் பாயும்படியான உபாயம் செய்யப் பட்டிருக்கின்றது; இந்தத் தண்ணீரைச் சுகாதாரத்திற்கேற்ற உத்தமமான இடத்திலிருந்து எடுத்திருக்கிறார்கள்; சுத்தமான பிரதேசத்தில் பூமியின்கீழுள்ள நீரை அடுக்குவரிசையாகத் தட்டுகளமைத்து வடிகட்டி யெடுக்கிறார்கள். இதனால், சுகாதாரக்கட்டிடங்கள் அமைப்பதில் தேர்ந்த வேலைக்காரர்கள் மகம்மதியர்களுள் இருந்தார்களென்று தோன்றுகிறது. இம் மாதிரியாகவே, பெலுசிஸ்தானத்துப் பள்ளத்தாக்குகளில் வேளாண்மைக்கு நீர் பாய்ச்சும்பொருட்டு, அத் தேசவாசிகள் மேடான இடங்களில் அடுக்குவரிசையாக வடிகட்டுத் தட்டுகள் இன்றைக்கும் அமைத்துவருகிறார்களென்று கேள்விப்படுகிறேன்.

புராதன விஷயங்கள் அப்படியிருக்கப் பிற்காலத்தில் கான்ஸ்டாண்டினோபில் என்னும் பட்டணத்து மகம்மதியர் வைகூரிக்காக அம்மைகுத்த முதன்முதல் ஆரம்பித்தனவென்றும், அவர்களைப்பார்த்தே இங்கிலாந்தில், 'வாக்லினேஷன்' ஏற்பாட்டுக்குப் பூர்வம், அவ்வழக்கத்தைக் கைக்கொண்டார்களென்றும் அறிகிறோம்.

இந்துக்களின் விஷயத்திற்கெல்லியது போலவே, கொள்ளை நோய்க்காக அம்மைகுத்திக்கொள்ளும் முறையை மகம்மதியர்களுடைய முன்னோர்களும் ஒப்புக்கொண்டிருந்தார்களென்று சொல்லலாம். கொள்ளைநோய் பரவியநிலையில் அதற்குச் சிகிச்சையாகச் சரியான சுகாதாரமுறைப்படியே மகம்மதியர்கள் தகுந்த ஏற்பாடுசெய்து வந்தார்களென்று அறிகிறோம்; அஃதாவது, உடனே வீடுகளை ஒழித்துவிட்டுப் போனார்களென்பதாம். இவைபோன்ற சங்கதிகள்

காலக்கிரமத்தில் மறந்துபோனபடியினாலும், ஆயினும் இவை இக் காலத்து மகம்மதியர்களுக்கு முக்கியமானதனாலும் மகம்மதிய சகாதார சம்பந்தமான இந்த விஷயத்தைப்பற்றிய கிரந்தங்களை அரபிபாஷையிலிருந்து மொழிபெயர்த்துத்தரும்படியாக அலிகர்நகரத்து மகம்மதிய கலாசாலைத்தலைவரைச் சிலநாள்களுக்குமுன் கேட்டேன். உமார் என்பவர்செய்த காரியத்தின் விவரத்தை அரபிபாஷைதெரியாதவர்கள், ஸெராடூல்பருக் (Seratool Farookh) என்னும் உர்து கிரந்தத்திற்படிக்கலாம்; ஆனால், இந்த உர்துகிரந்தத்தில் ஒருதப்பிதம் இருக்கிறது; அங்கு விவரிக்கப்பட்ட தொத்துவிபாதியின் பெயர் அரபிபாஷையில் டாஊன் (Ta-oon) அல்லது கொள்ளைநோயென்றிருக்க, உர்துவில் அது வோபா (Woba) அல்லது விஷபேதி யென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால், தளகர்த்தரான அபூஒபீடா (Abu Obeidah) என்பவர் இறந்துபோனபிறகு உமார் என்பவர் கொள்ளைநோயினுற் பிடிக்கப்பட்ட நாடுகளுக்குச் செல்லுகையில், வீணாக உயிரையிழக்க அவ் வீடத்திற்குப்போவானேனென்று அவர்களுக்குப் புத்திகூறி அவர்களின் வார்த்தையைக்கேட்டு அவர்தம் ஊருக்குத் திரும்பியபோது சொல்லிய மறுமொழி மேற்சொல்லிய கிரந்தத்திற் குறிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்த மறுமொழி கவனிக்கத்தக்கது. ஆபத்துநேர்ந்தகாலத்தில் மகம்மதியனாக இருப்பவன், தன்னுயிரைக் காப்பாற்றிக்கொள்ளப் பிரயத்தனப்படாமல் தன்விட்டிலேயே இருந்து இறக்கவேண்டுமென்னுங் கொள்கையை மேற்கொண்டவர்கள் சிலர் அவரை (உமாரை) ஆசேஷித்தார்கள். அவர்கள் அவரைப்பார்த்து “தெய்வசங்கற்பத்திற்குப்பயந்து ஒளிந்தோடுகிறீர்” என்று ஏசினார்கள். அதற்கு அவர், “கடவுளின் சம்மதத்தின்படி அவர் கட்டளையிட்டவழியில், ஓடிக்கொண்டிருக்கிறேன்” என்றார். இந்த மறுமொழியின் தெளிவான தாற்பரியமாவது,— நமது பிராணனைத் தெய்வசங்கற்பத்திற் கொப்புவித்திருக்கிறோமெனினும், நாம் இந்தவழியிற் செல்வதே அவருடைய சங்கற்பமோ, அவருடையசங்கற்பம் எவ்விதென்று அறிந்துகொள்ளச் சக்தியற்றவர்களாக இருக்கிறோம்; அவருக்குத்தெரியாமல் நாம் ஒருகாரியமும் செய்யமுடியாது; அவர் அப்படி நாம் செய்யுங்காரியத்தை யறிந்திருப்பதனால், நாம் மேற்கொண்டு ஒழுகுவதற்காக அவர் நமக்கு அரு

ளிச்செய்திருக்கிற புத்தியை நாம் உபயோகிக்காமலிருக்கவேண்டுமென்பது கருத்தன்று—என்பதாம். எனினும், உமாரின் காலத்தில் நடந்த விருத்தாந்தங்களின் உண்மையான விவரத்தை நாம் அரபிபாஷையில் படித்தறியவேண்டும். ஆதலின், அலிகர்நகரத்து மகம்மதியக் கலாசாலையில் அரபிபாஷைப் புலவரான மௌல்வி கலீத் ஆமத் என்பவர் எனக்கு மொழிபெயர்த்தெழுதியதை இதனடியிற் குறிக்கலானேன்:—

“ஆர்-எச். 18-ம் ஆண்டில் சிரியாமுதல் பஸ்ராவரையிலுள்ள நாடுகளிற் கொள்ளைநோய் பரவியிருந்தது. அபூ ஒபீடா பின் ஜர்ரா (Abu Obeidah bin jarrah) என்பவர் அப் பொழுது சிரியாவிலிருந்த சேனைகளுக்குத் தளகர்த்தராக இருந்தார்; மகம்மதுவின் கூட்டாளிகளுள் அவர் முதன்மையான அந்தஸ்துடையவர்; “மஹஜூ” என்னும் பட்டம்வாய்ந்தவர்களுளொருவர், முதன்முதல் மெக்காவில் மகம்மதியமதத்தை அவலம்பித்தவர். கொள்ளைநோயினுற் பிடிக்கப் பட்ட இடங்களை விட்டுச் சேனைகளை அகற்றிச் செல்லும்படியாகக் காலிப் ஒமார் என்பவர் அவருக்குக் கட்டளையிட்டார். இதைப் பற்றிய விவரங்களை அபூ ஆஷாரி (Abu Ashaari) என்பவர் பின்வருமாறு சொல்லியிருக்கிறார்:—

“டான் அம்வாஸ் (Taun amwas கொள்ளைநோய்) சிரியாவிற்குண்டபோது நான் அபூ ஒபீடாபின் ஜர்ராவுடன் இருந்தேன். கொள்ளைநோயினால் விளைந்த விபத்துக்களைக்கேட்டு, சிரியாவைவிட்டகன்று செல்லுமாறு அபூ ஒபீடாவுக்கு ஒமார் இப்படி எழுதினார்: உமக்கு கேஷமமுண்டாகுக. நான் இந்தக்கடிதம் உமக்கெழுதிய காரணம் என்னவெனில் முக்கியமான விஷயமொன்றிருக்கிறது, அதைப்பற்றி நான் பேசவிரும்புகிறேன். ஆதலால், இந்தக்கடிதம் கண்டவுடனே தவறாமல் நீர் வந்துசேரவேண்டியது.”

“கொள்ளைநோய் குடிக்கொண்ட இடத்திலிருந்து தம்மையகற்றுவதே காலிப் ஒமாரின் கருத்தென அபூ ஒபீடா உடனே ஊகித்துக் கொண்டார். ஆகவே, அமீரினுடைய பாபங்களை மன்னிக்குமாறு கடவுளைப் பிரார்த்தித்து அபூ ஒபீடாவானவர் தம்முடன் ஒமார் கலந்துபேச விரும்பிய விஷயம் தமக்குத்தெரியுமென்று பதில் எழுதி



னார். தாம் மகம்மதியப்படையிலிருப்பதாகவும், ஜனங்களிடத்தில் தமக்கு மிகுந்த அன்பு இருப்பதாகவும், தமக்கும் சிரியாவிலிருந்த மகம்மதியருக்கும் அனுசூலமாகக் கடவுள் சங்கற்பித்தாலன்றி அவர்களைவிட்டு வரப்பிரியமில்லையென்றும், ஓமார் தம்மை மன்னித்துக் களத்திலேயேயிருக்க உத்தரவு அளிக்கவேண்டுமென்றும் அபூ ஒபீடா எழுதினார். இந்தக் கடிதத்தைப் படித்தபொழுது ஓமார் கண்ணீர்விட்டழுதார். அருகிலிருந்தவர்களெல்லாரும் ஆச்சரியப்பட்டு அபூ ஒபீடா இறந்துபோயினரோவென்று வினவினர்; இல்லை என்று ஓமார் உத்தரம் தந்தார். இதன்பிறகு அபூஒபீடாவுக்கு ஓமார் இன்னுமொரு கடிதம் இவ்வாறு எழுதினர்: உமக்கு கேஷமமுண்டாகுக. உம்முடனிருக்கும் ஜனங்கள் தாழ்ந்த சதுப்புநிலத்திற் பாளைய மிறங்கி யிருக்கிறார்களென்று அஞ்சுகிறேன். தயவுசெய்து அவர்களை மேட்டுநிலத்தில் நல்ல இடத்திற்குக்கொண்டு போங்கள்.

“இந்தக்கடிதம் அபூ ஒபீடாவுக்குச் சேர்ந்ததும் அவர் அபூமூஸாவை (Abu Moosa) வரவழைத்து அமீரினிடத்திலிருந்துவந்த அந்தக்கடிதத்தின்சங்கதியைச்சொல்லி, மகம்மதியச்சேனைகளை வேறு இடத்துக்குப் பாளையம் மாற்றும்படியாகவும் தம்மோடுகூடச் சேனைகளை அழைத்துக்கொண்டு அபூமூஸா வரும்படியாகவும் அபூஒபீடா கட்டளையிட்டாரென்றும் அபூமூஸா சொல்லுகிறார். அபூ ஒபீடாவின் விருப்பத்தின்படி பயணம்போகத்தீர்மானித்து அபூமூஸா வீட்டுக்குப்போனார். ஆனால், வீட்டுக்குப்போய்ப் பார்க்கையில் அவருடைய மனைவிக்கு அந்தத் தொத்துவியாதி கண்டிருந்தது. அபூ ஒபீடாவினிடத்திற் போய்த் தம் மனைவிக்கு உடம்பு சௌக்கியமில்லையென்று சொல்லவே, அவர் நோயின் விவர பென்னவென்று கேட்டார். அவளுக்குக் கொள்ளைநோய் கண்டிருக்கிறதென்று அபூமூஸா சொன்னார்; அபூ ஒபீடாவானவர் தம் ஒட்டகத்தை வரவழைத்து அதற்கு ஜீனிபோடச்சொல்லி அதன் அங்கவடியிற் கால்வைத்தவுடனே அவருக்கும் அந்தநோய் கண்டிவிட்டது. பிறகு, அபூ ஒபீடாவானவர் தம் ஜனங்களுக்குக் கடிதமெழுதி அவர்கள் பாளையமிறங்குவதற்காக அவர் ஏற்பாடுசெய்திருந்த ஜாத்ராவென்னுமிடத்துக்குப் போகும்படி கட்டளையிட்டார்; கொள்ளைநோய்

இவ்விதமாக நிர்மூலமாக்கப்பட்டது (டாப்ரி 'Tabri,' பக்கங்கள் 2516—18). இதே சங்கதியை இனேஜார்ஸி (Ine Jarzi) என்பவர் தம்முடைய 'டைப்-இ-கமீல்' (Taibh-i-kamil) என்னும் கிரந்தத்தில் (புத்தகம் 2, பக்கம் 275) விவரித்திருக்கிறார்.

“மேலே உதகரிக்கப்பட்ட அத்தாட்சியானது இவ் விரண்டு சரித்திரங்களிலிருந்தும் எடுக்கப்பட்டது. சரித்திரங்களினாலும் சரித்திரத்திற் குறித்த சங்கதிகளினாலும் மகம்மதியர்களின் நம்பிக்கை மாறாதெனினும்,—மேற்குறித்த டாப்ரி என்னும் வித்துவான் மிகுந்த சாமர்த்தியமுடையவர், அவருடைய அபிப்பிராயங்களும் கொள்கைகளும் எல்லாராலும் ஒப்புக்கொள்ளப்படுகின்றன. ஹாதிஸ் (Hadis) என்னும் ஐதிகங்களில் மாத்திரமேயல்லாது டாபிர் (Tafir) என்னும் வியாக்கியானத்திலும் மகம்மதியதர்மசாஸ்திரத்திலும் மற்றெல்லா மகம்மதியக்கலைகளிலும் அவருடைய அபிப்பிராயம் ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிறது. இவ் விஷயத்தைப்பற்றி இபுக் உஹல்லாகான் (Ibuc Uhallakan) என்பவரும் இப்படியே சொல்லியிருக்கிறார்—என்று கவனித்துப்பார்க்கின், மேற்சொல்லிய அத்தாட்சி, சரித்திரத்திலிருந்து எடுக்கப்பட்டதெனினும் மதசம்பந்தமான விஷயங்களில் உள்ளதுபோல அவ் வளவு பலமானதாகின்றது.

“இதுவுமன்றி, மேலே நாம் சொல்லியது நிஜமென்பது இனே ஹஜர் அகலானி (Ine Hajr Agalani) என்பவர் தம்முடைய பதேல் பாரி (Fathel Bari) என்னுங்கிரந்தத்தில், 10-ஆவதுபுத்தகம், 159-ஆவதுபக்கத்தில் எழுதியிருப்பதனால் ஏற்படுகின்றது. மகம்மதுவினுடைய ஐதிகக்கிரந்தங்களுள் புகாரி (Bukhari) என்பது உத்தமமானது போல, அதன் வியாக்கியானங்களுள் பதேல்பாரியைப்போல், ஆராய்ச்சியிலும் அர்த்தபுஷ்டியிலும் அவ்வளவுசிறந்ததுகிடையாது.”

“விவரமான இந்த அத்தாட்சி இப்படியிருக்க, இன்னுமொன்றிருக்கிறது; கொள்ளேநோய் குடிக்கொண்ட இடத்தினின்று அகன்று போகவேண்டியது அவசியமென்பதை அது தெளிவாக எடுத்துக் காட்டுகின்றது. ஜாபியா (Jabia) வுக்குப் போய்ச்சேர்ந்தவுடனே அபூ ஒபீடாவானவர் கொள்ளேநோயினால் மரித்தார். மாஸ் இபுவெல்

ஜபால் (Maaz Ibuel Jadal) என்பவர் அவருடைய வேலைக்கு நியமிக்கப்பட்டார். ஆனால், இருவரும் சிக்கிரத்தில் மாண்டுபோனர். பிறகு எகிப்து (Egypt) தேசத்தை ஜயித்த ராஜதந்திர நிபுணரான அமீர் இபுவெல் ஆஸ் (Amir Ibuel Aas) என்பவர் இப்படிக்காலியான அந்தப்பெரிய வேலைக்கு நியமிக்கப்பெற்றார். அந்தஊர் குடியிருக்க யோக்கியமானதன்மென்றும் அதைவிட்டு வேற்றாருக்குப் போகவேண்டியதவசியமென்றும் அமீர் இபுவெல்ஆஸ் உடனேகண்டு கொண்டார். அதுவரையில் அங்குக் கொள்ளைநோய் பூர்த்தியாகத் தணியாததனாலே அவர் தம் மனிதர்களை மலைத்துபோகும்படி கட்டளையிட்டார். அங்ஙனம் அவர் கட்டளையிட்டதனற் சிலபேருடைய வெறுப்புக்கு அவர் பாத்திரரானபோதிலும் அவர் தம் தீர்மானத்தையே நிறைவேற்றினார்; மலையின்மீது பாளயமிறங்கினார்; இவ் விதமாகக் கொள்ளைநோயைக் களைந்தார்.

“மேற்சொல்லிய விஷயம் டாப்ரி (Tabri) என்பவரால் 2519-ஆம் பக்கத்தில் விவரிக்கப்பட்டிருக்கிறது.”

“மூன்றாவது அத்தாட்சி அபூ மூஸா அஷாரி (Abu Moosa Ashaari) என்பவருடையதாகும். இவர் மகம்மதுவின் கூட்டாளிகளுள் பிரபலமானவர், அநேககாலம் இராக் (Irak) தேசத்துக் கவர்னராக இருந்தவர். விரியாவில் அபூ ஒபீடாவை விட்டபிறகு, அபூமூஸா அஷாரியானவர் கூபா (Kufa) வில் தங்கியிருந்தார். அங்கே சிலர் விரியாவில் நேர்ந்த கொள்ளைநோயைப்பற்றி விசாரித்தார்கள். அதன் விவரம் சரித்திரக்காரர்கள் சொல்லியதாவது:—

“டாரிப் இபுவெஷஹ் (Tarib Ibue Shahah) சொல்லியது:— அபூமூஸாவானவர் கூபாவிலிருந்தபோது அவரைக்கண்டு சிரியாவில் உண்டான கொள்ளைநோயைப்பற்றிக் கேட்கப்போனோம். நாங்களுள்ளாரும் உட்கார்ந்துகொண்டபிறகு, கொள்ளைநோய் கண்ட கிராமத்தைவிட்டு அந்தஊரைக்காலிசெய்து அது பூர்த்தியாகத் தணிகிறவரை வேறே ஆரோக்கியமாக இருக்கிற நல்ல இடத்திற்குப்போ

வதனாற் குற்றமில்லையென்று அவர் சொன்னார். சிரியாவிற்கொள் ளைநோய் கண்டபொழுது அவர் அபூஒபீடா பின் ஜர்ராவுடனிருந்த தாகச் சொன்னார்.” (டாப்ரி, பக்கம்-2516).

(இன்னும் வரும்)

கர்னல், உ. ஜி. சிங்கு, சி. ஐ. இ., ஐ. எம். எஸ்.,  
சானிடரி கமிஷனார்.

## A MANUAL OF INDUSTRY

### கைத்தொழிற் கண்ணாடி

(சருக-ஆம் பக்கத்தொடர்ச்சி)

////////////////////

தைலவர்ணப்படங்கள்:—இந்தமாதிரியான படங்கள் எழுதும் வித்தையை ஐரோப்பியர்கள் மிகுதியாகப் பயிற்சிசெய்திருக்கிறார்கள். அந்த முறைப்படி பார்த்தால், தைலவர்ணப்படமெழுதும் வித்தை இந்தியாவில் அபிவிருத்தியாகவில்லையென்றே சொல்லவேண்டும். மிகச்சரவையான தைலவர்ணப்படங்கள் இந்தியாவிற்கு இடங்கொள்ளிற்செய்யப்படுகின்றன. அந்தப்படங்கள் முக்கியமாக ஜகந்நாதத்தில் எழுதுகிறார்கள். அந்தத்திவ்யகேசத்திரத்திலுள்ள சித்திரக்காரர்கள் ஒரு பெரிய துணியையெடுத்து, அதன்மீது கருமண்ணைப்பிசைந்து பூசுகிறார்கள்; கருமண்ணையும் சாணியையும் கலந்து பூசுவதும் உண்டு. அது உலர்ந்த பிறகு, அதன்மேல் மெழுகைத்தடவுகிறார்கள். அப்படிச்செய்வதனால், துணிக்கு ஒரு விறைப்பு உண்டாகிறது; துணியிலிருக்கும் துளைகளும் அடைபட்டுப்போகின்றன. அவ்விதமாகச்சித்தஞ்செய்த துணியின்மீது வர்ணங்கொண்டு, ஜகத்துக்கெல்லாம் நாதகை இருக்கிற பகவானுக்கு நடக்கும் பூஜைகளை எடுத்துக்காட்டுவதற்கான ரூபங்களையும் சாமக்கிரியைகளையும் எழுதுகிறார்கள். ஜகந்நாதப்பிரபுவைக் கைகால்களில்லாததொரு பிம்பத்தினால் விளக்குகிறார்கள். அந்தமாதிரியாக எழுத

ப்பட்ட படங்களுள் வேறு மூர்த்திகளின் பிரபாவங்களை விளக்குவனவும் உள. அலைந்துகொண்டிருக்கிற பிச்சைக்காரர்கள் அந்தப் படங்களை வைத்துக்கொண்டு, கிராமங்களிலிருந்து வந்திருக்கும் பாமரஜனங்கள் கண்களிக்கக் காட்டிக்கொண்டிருப்பார்கள். பிச்சைக்காரர்கள் அந்தப்படங்களைச்சுருட்டிக் கக்கத்தில் வைத்துக்கொண்டுபோவார்கள். ஜனங்கள் கூடத்தக்க இடங்களில் அவைகளைத் தரையில் விரிப்பார்கள்; விரிக்கும்பொழுதே அந்தப்படத்தினற் குறிக்கப்பெறும் விஷயங்களை விவரித்து உரைப்பார்கள்.

ஐகந்நாதத்துக்கோவிலையும் அங்கே நடைபெறுகிற பூஜைமுறைகளையும் எழுதிய தைலவர்ணப்படச்சுருள் ஒன்று ரூ. 40-க்கு விற்கிறார்கள்.

சந்தைகளிலும் மற்றுமுள்ள பொதுஸ்தலங்களிலும் மேற் சொல்லியதைவிடச்சரவையான தைலவர்ணப்படங்கள் ஏராளமாக விலையாகின்றன. பழைய துணிகளுக்குக்கருமண்பூசி நரம்புறமும் மூங்கிற்பிளாச்சுச்சட்டத்தில் அவைகளைப் பதியவைக்கிறார்கள்; கருமண்பூச்சு காய்ந்தவுடனே சித்திரக்காரர்கள் அவைகளின்மீது வர்ணங்களை உபயோகிக்கிறார்கள். பத்துநிமிஷத்திற் படம் விற்பனைக்குச்சித்தமாய்விடுகின்றது. சித்திரமெழுதும் விஷயங்கள் பெரும்பாலும் புராணசம்பந்தமானவை. அப்படிப்பட்ட சித்திரப்படத்தின் விலை ஒன்றேகால் அரை.

தைலவர்ணப்படமெழுதும் வித்தையை, ராஜதானிப்பட்டணங்களில் ஸ்தாபித்திருக்கிற சித்திரகலாசாலைகளில் ஐரோப்பிய கிபுணர்கள் கற்றுக்கொடுத்துவருகிறார்கள். அந்தப் பள்ளிக்கூடங்களிற் கற்றுத்தேர்ந்தவர்கள் அனேகர் நல்ல சித்திரக்காரர்களெனப் பெயர்பெற்று, இந்தியச்செல்வவந்தர்களின் படங்களை எழுதுவதனாலும், இந்தியவாழ்க்கையிலுள்ள அமிசங்களை ஸ்வயமாகப் படமெழுதுவதனாலும் ஜீவனம் செய்துவருகிறார்கள்.

சித்திரக்கலாசாலையிற்கற்றுத்தேர்ந்தவன் ஓர் ஆளின் உயரமுள்ள தைலவர்ணப்படமொன்று எழுதுவதற்கு நூறு ரூபா முதல் முன்னூறு ரூபா வரையில் கேட்கிறான். இந்தியவாழ்க்கைநடை சம்பந்தமான சிறிய படங்கள் ரூபா 25 - முதல் ரூபா நூறுவரையில் விலையாகின்றன.

காகிதப்படங்கள்:—மகம்மதிய அரசாட்சியின் கடைசிக்காலத்தில் எழுதப்பெற்ற நீர்ச்சாயைப்படங்கள் அனேகம் இத் தேசத்தில் இருக்கின்றன. அவை எழுதப்பெற்றது கி. பி. 1500 முதல் 1800-க்குள் ஆகும். அந்தப்படங்கள் இந்தியக் குடும்பங்களில் இன்னும் இருக்கின்றன. அவற்றை எழுதின சித்திரக்காரர்களின் பெயர்கள் இப்போது நமக்குத் தெரியா. கல்கத்தாவில் நடந்த பொருட்காட்சிச்சந்தைக்கு டக்காவிலிருந்தும் ஸஹரான்பூரிலிருந்தும் நீர்ச்சாயைப்படங்கள் வந்திருந்தன. முன்னர் வங்காளத்திற்கு ராஜதானியாக இருந்த டக்காவிலிருந்து நவாப்பு யசவந்தகான்படமொன்று, நவாப்பு நஸரத்துஜங்கு படமொன்று, நவாப்பு ஷம்ஸுத்தௌலத்துப்படமொன்று ஆக மூன்று படங்கள் வந்தன. ஸஹரான்பூரிலிருந்துவந்தவைகளுள் நூர்ஜஹான்பீகம் படமொன்று, சக்கரவர்த்தி ஷா ஆலம் படமொன்று, ஹைதராபாத் யுத்தரங்கம் ஒன்று, பெர்ஷியமகாசுனி ஷேக் ஸாதியின் படமொன்று ஆகிய இவைகள் முக்கியமானவை. இவையெல்லாம் ஆக்பர் சக்கரவர்த்தியினால் அபிவிருத்திக்கு வந்த பெர்ஷியமுறையில் எழுதப்பெற்றவை.

(இன்னும்வரும்.)

தேச சஞ்சாரி.

ஸ்ரீ:

## “நுண்பொருண்மாவலு”

(௫௫௧-ம் பக்கத்தொடர்ச்சி.)

ககச்ச. “கவ்வையாற்.....யிழந்து.”

நு - லை:—கவ்விது - அலர்தலையுடையது. செவ்வையுடையது செவ்விதென்றதுபோலக் கவ்வையையுடையது கவ்விதென்க. தவ்வென்னும் - சுருங்கும். “என்னுமரபினெனக் கூறு” மென்றதனை யச்சுத்திரத்துட் குறிப்புரையாகுமென்றதனாற் குறிப்புமொழியென்றாரிவ்வுரையாசி.....ராம் பூரணருமிலை பச்சென்றதெனக் காட்டினார். “பகைமையுங்கேண்மையுங் கண்ணுரைக்கும்” (குறள்-௪௦௯) என்பதுமது.

ககரு0. “தாம்வேண்டி.....மிவ்வூர்.”

நு - லை:—.....எச்சவும்மை விகாரம். இவ்விருபதுபாட்  
டும் புணர்தல் நிமித்தம்.

ககருக. “செல்லாமை.....குரை.”

நு-லை:—எனக்கென்றாள் தோழி, தானவள் என்னும் வேற்  
றுமையின்றி யென்க.

ககருஉ. “இன்கண்.....புணர்வு.”

நு - லை:—இன்கண் - இன்பம். பார்வல் - பார்வை.

ககருந. “அரிதரோ.....யான்.”

நு - லை:—அரோ, அசைநிலை. ஓரிடத்து - ஓரோவழி.

ககருச. “அழித்தஞ்ச.....தவறு.”

நு - லை:-தேறியாரென்பது, தன்னைப்பிறப்போற்குறல். தெளித்  
தசொல் - தெளிவித்தசொல்.

ககருரு. “ஓம்பி.....புணர்வு.”

நு - லை:—ஓம்பல் - அழுங்குளிப்பாயாக.

ககருஎ. “துறைவன்.....வளை.”

நு - லை:—நிகழ்காலத்திடைநிலை ஆகின்றபெற்று இறவாநின்ற  
வென்றாயிற்று. “அலராயிர” (திருக். கஅ0) மென்னுங்கோவை  
யாருள், ‘அலரானிருக்கு’மென்றும், \*பாவையாருள், ஆகா(ள்)கிடந்  
தாளென்றும் வரும்.

ககருக. “தொடிற்.....தி.”

நு - லை:—சுடுதலை முன்னுங்கூட்டுக.

ககருக. “மறைப்பேன்.....மிகும்.”

நு - லை:—ஒ.....று யீண்டுச்சட்டுப்பெய ரிஃதோவென சுறு  
திரிந்து, இதுபொழுது இப்பொழுதெனப் பொருள்பட்டாற்போல,  
இஃதோநோய் இன்னோயெனச் சுட்டெழுத்து மாத்திரையா கின்

றது. “அன்றியனைத்தும் பெயர்ப்பயனிலை” (தொல். சொல். சூசு) யென்பதற்கு அகராச்சுட்டு அன்றியெனத் திரிந்ததென்றார் சேனாவரையர்; அவ்வாறு முழுதுந்திரிந்தது, “பொருளொடுபுணராச்சுட்” (தொல். சொல். டௌ) டென்னுஞ் சூத்திரத்துச் சேனாவரையரும் நச்சினுர்க்கினியாரு மிவ்வுரையாசிரியர் காட்டிய “இஃதோ செல்வர்க்கு”கென்னுஞ் சொற்சோதனையை வழுவமைத்தா ரென்க. “செய்குன்” (திருக். ௨௨௩) மென்னுங் கோவையாருள், ‘உந்திட மிந்திட’ மென்பது மது.

ககசூ௩. “காமமு.....னகத்து.”

ந - லை:—காவாத்தண்டாக்காவென்பதிருதலையுந்துங்குந்தார...

ககசூ௪. “காமக்.....மில்.”

ந - லை:—ஏமப்புணை - அரணுகியபுணை. இருவழியும் மன்னும் உம்மும் அசை.

ககசூ௫. “துப்பின்.....பவர்.”

ந - லை:—துப்பு - பகைமை.

ககசூ௬. “இன்பங்.....பெரிது.”

ந - லை:—அடுங்காலென்றமையின் இன்பஞ்செய்யுங்காலென மறுதலைவருவித்தார்.

ககசூ௭. “காமக்.....யுளேன்.”

ந - லை:—நீந்தியுமென்றுரைத்து உம்மைமுன்னுங்கூட்டினார். கடுமை யீண்டு மிகுதியுரிச்சொல்லென்க.

ககசூ௮. “மன்னுயி.....துணை.”

ந - லை:—மன்னுயிர் - நிலைபெற்ற உயிர். துயிற்றி - துயிலப் பண்ணுதலாலென்க. காரணப்பொருட்டாய்த் துயிற்றியெனத்திரிந்து .....யெச்சம் அவாய் நிலையான்வந்த உடைத்தாகலோடு முடிந்தது. அளித்து, அளித்தாயிருந்தது; அஃதிகழ்ச்சிக்குறிப்பு.

ககசூ௯. “கொடியார்.....மிரா.”

ந - லை:—நெடிதிரா - நெடியவாய்ச்செல்கின்ற விரா.



ககஎ௦. “உள்ளம்போன்.....கண்.”

நு - லை:—செல்கற்பின் - செல்லவல்லனவாயின். கண் ணெழு வாயாதலிற், செய்யாமரபிற் றெழுந்படுத்தடக்கியது.

கண் - விழி. விதுப்பழிதலென்பதில், விதுப்பு - விரைதல். அழி தல் - வருந்துதல்.

ககஎ௧. “கண்டாங்.....கில்.”

நு - லை:—தண்டா நோய் - தணியா நோய். “நோயுமின்பமு மிருவகை நிலையிற், காமங்கண்ணியமரபிடைதெரிய, வெட்டன்பகு தியும் விளங்கவொட்டிய, வுறுப்புடையதுபோ லுணர்வுடையதுபோ ன், மறுத்துரைப்பதுபோனெஞ்சொடுபுணர்த்துஞ், சொல்லாமர பினவற்றொடுகெழீஇச், செய்யாமரபிற்றெழுந்படுத்தடக்கியு,மவரவ ருறுபிணிதம்போலச்சேர்த்தியு,மறிவும் புலனும் வேறுபட நிறீஇ, யிருபெயர்மூன்றுமுரியவாக, வுவமவாயிற்படுத்தலு முவமமோ, டொ ன்றிடத்திருவர்க்குமுரியபாற்கிளவி” (தொல் - பொருள். கக௯) என்ற இலக்கணச்சொல்விதியாலிது, செய்யாமரபிற்றெழுந்படுத் தடக்கல்.

ககஎ௨. “தெரிந்துணரா.....தெவன்.”

நு - லை:—உணரா - உணராது. பரிதல் - கூறுபடுதல். பைதல் - துன்பம். உணர்வுடையதுபோ லுரைத்தலுமாம்.

ககஎ௩. “கதுமெனத்.....துடைத்து.”

நு - லை:—கதுமென - விரைந்து. இதுவென்பது மேற்சொல் லிய கழிமடச்செய்கை. கண்கள், அதிகாரத்தான் வந்தது. இது வுந் தொழிற்படுத்தடக்கல். படலாற்றுவென்பதுந் தொழிற்படுத் தடக்கல்; அது பெரும்பான்மையாகலான் முன்னுங்காண்க.

ககஎ௪. “ஒலு.....டது.”

நு - லை:—ஒவென்பது, மிகுதிப் பொருளின் வந்த குறிப்புச் சொல்.

ககஎ௫. “உழந்துழந்.....கண்.”

நு - லை:—அடுக்கு இடைவிடாமைக்கண் வந்தது.

ககஎக. “வாராக்காற்.....கண்.”

ந - லை:—ஆயிடையென்பதில், இடையேழாமுருபாகலின், நீட வருதலென்பதனு னீளாது எழுத்ததிகாரப்புறநடையாலவ்வென்னு மஹிணைப்பண்மைச்சுட்டுப்பெயர் நீண்டுகரம்வேறுபடமுடிந்தது. “ஆயிடையிருபேராண்மைசெய்தபூச” லென்பது “மாயிடைத்தமிழ” (தொல். சிறப்புப்பா.) மென்பதுமது.”

ககஅ௦. “மறைபெற.....ரகத்து.”

ந - லை:—அறைபறைகண் - பறையாகியகண் ; செய்யுள்விகாரமானது பறைக்கண்ணென்னுமையாலென்க.

பசப்புறுபருவரல் - பசப்புற்றவென விரிந்துபசப்புறுதலாயை வருத்தமாயிற்று. இதனைப்பந்தெரிந்தவெயர்வென்பதுபோலக்கொ ள்க ; அது காரணப்பொருட்டு.

ககஅ௧. “நயந்தவர்க்கு.....பிற.”

ந - லை:—பிற அசைநிலை.

ககஅ௨. “அவர்தந்தா.....பசப்பு.”

ந - லை:—இவர்தல் - மேற்கோடல். “குருதிகொப்புளிக்கும் வேலான்கூந்தன்மாவிரந்துசெல்ல.” (சீவக. விமலையா. க.) வென் பதுமது.

ககஅ௩. “சாயலு.....தந்து.”

ந - லை:—சாயல் - அழகு.

ககஅ௪. “உள்ளுவன்.....பசப்பு.”

ந - லை:—பிறவும் ஓவுமசை.

ககஅ௫. “உவக்காணங்.....வது.”

ந - லை:—உவக்கான், இவக்காணென்பன பொட்டிதின்றவிடைச் சொல். தேயவண்மையாற் காலவண்மைகருதப்பட்டது.

ககஅ௬. “புல்லிக்.....பசப்பு.”

ந - லை:—கொள்வது, கொள்வெனச் செய்யுட்டொடையாற் குறைந்து நின்றது.

கக அக. “ பசக்கமற்.....ரெனின்.”

ங - லை:—பட்டாங்கு - பட்டது. பட, பட்டாங்காகவென ஆக்  
கம் வருவிக்க,

ப—ர்.

## புத்தகக்குறிப்பு.

(ஏசுகிறிஸ்து என்பவர் ஒழுக்கக்காட்டிய) ஒழுக்கமுறை நூல் :—

இது மதுரை பிரும்மஜ்ஞான சபைத்தலைவரான B. A., B. L. F. T. S. ஸ்ரீமத்-ப. நாராயண ஐயரவர்களால் ஆங்கில பாஷையினின்று தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பெற்றது. இதற் பெரும்பாலும் பலசமய நூல்களிலுமுள்ள பொதுவான ஒழுக்கமுறைகளைக் கற்பிக்கும் 114-அதிகாரங்களடங்கியுள்ளன. இவையெல்லாங் கிறிஸ்துமதத்துக்கே யுரியவெனக்கருதி இந்துமதக்கொள்கை சிறிது முணராதிருப்ப வர்களும், இந்து மதத்தினுமிவ்வொழுக்கங்களுண்டென்றுணருமாறு இடையிடையே சிலவிடங்களில் தேவாரம், திருவாசகம், திருமந்தி ரம், திருக்குறள் முதலிய சில சிறந்த தமிழ்நூல்களிலிருந்து வேண்ட ய மேற்கோள்களெடுத்துக் காட்டப்பட்டிருக்கின்றன. இதன்கண் மனந்தாயராசி வழிபாடுசெய்தற்கேதுவாகிய ஒழுக்கமுறை நெறிக ளும், உபதேசமொழிகளும் பிரார்த்தனா வாக்கியங்களும் பொதுப் பட நிரம்பியுள்ளமையால், மதத்துவேஷமின்றி ஐக்கியலையநடி வழிபட்டு உபசார்தியடைய விரும்புமவர்களுக்கு இது பெரிதும் பயன்படுமென்பதற் சிறிதுமையமில்லை. இதனை யிவ்வாறெழுதி முடித்தச்சிட்டுதலிய ஐயரவர்களின் லோகோபகார சிந்தையும் இத் தகைய காரியங்களிலிடைவிடாமுயற்சியும் மிகவும் பாராட்டத்தக் கன.

மேளநவாக்கு :— இதுவும் ஸ்ரீமத்-ப. நாராயண ஐயரவர்க ளால் ஆங்கிலத்தினின்றுத் தமிழில்மொழிபெயர்க்கப்பட்டது. இதில் பெரும்பான்மை புத்தமதக்கொள்கையுஞ் சிறுபான்மை குப்தசாத்

தீர முறைகளையும் தழுவி ஞானயோக மார்க்கங்கள் வெளியிடப்பட்டிருக்கின்றன. இவற்றுள் பெரும்பான்மையும் உலகப்பற்றைவிட்டுத் துக்க நிவிர்த்தியடைய விரும்பியவர்கள் சித்தநிரோதஞ்செய்வதற்குரிய உபதேசமொழிகளடங்கியுள்ளன. இதன் விலை அணு—2.

சன்மார்க்கதீபம்:—இதுவும் ஸ்ரீமத்-ஐயாவர்களால் ஆங்கிலத்தினின்றும் தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பெற்றது. இதில் நிவிர்த்தியடைபவர்களுக்கு வேண்டிய பலவகையுபதேசங்களும் பொதுமையிலடங்கியுள்ளன. இவற்றினிடையிடையேவரும் உருவகங்கள் விளங்குமாறு குறிப்புரை யெழுதப்பெற்றிருக்கிறது. இதன்விலை அணு-2

பிரகலாதாழ்வான் சரிதை:— இது வேலூர் காலேஜ் தமிழ்ப்பண்டிதர் ஸ்ரீமத்-பு. க. ஸ்ரீநிவாஸாசாரியரவர்களால் கல்வித் பெரியாரென்று சுற்றவர்போற்றும் நற்றவப்புலவராகிய கம்பநாட்டாழ்வாரருளிச்செய்த இராமாயணத்திற் கூறிய பிரகலாதாழ்வான் கதையைக் கற்பவருள்ளங்களினொள்ளுமாறு சொன்னயமும் பொருணயமும் பத்திரமழந்தோன்ற இனிய செந்தமிழ் நடைபிலெழுதப்பெற்றது. ஐந்தச் சிறுவர்கட்குஞ் சிறுமியர்கட்குங் கலாசாலைகளிற் பாடமாக வேற்படுத்தின் மிக்க நன்மை பயக்குமென்பதெழுதுணியு. இதன் விலை அணு—6.

மார்க்கண்டேய சரிதம்:— இதுவும் ஸ்ரீமத்-ஸ்ரீநிவாஸாசாரியரவர்களால் வடநாற்கடலையுந் தென்னாற்கடலையு நிலைகண்டுணர்ந்த கச்சியப்ப சிவாசாரியராலியற்றியருளிய சுந்தபுராணத்துள்ள கதையை யாவருமுணர்ந்துள்ளக்கனிதனும்புமாறு, உரைநடையாக வெழுதப்பெற்றது. இத்தகைய புத்தகத்தை நந்தமிழ்ச்சிறுவர்கட்குஞ் சிறுமியர்கட்குங் கலாசாலைத் தலைவர்கள் பாடமாக வேற்படுத்தின் நன்மை பயக்குமென்பதிலையமின்றும். இவ்வரிய நூல்களை நந்தமிழுலகத்திற்கச்சிட்டளித்தருளிய ஸ்ரீ ஆசாரியரவர்கள் கல்வித்திறமையும் பெருமுயற்சியும் யாவராலும் பாராட்டற்பாலன. இன்னுமிது போன்ற நூல்களையெழுதித் தமிழுலகத்தை மகிழ்வுட்டுவார்களென வெண்ணுகின்றேம். இதன் விலை அணு—4.